

IMMACULATA

6/2011

Č. 118

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Prosinec** – Maria, Neposkvrněné Početí, buď záchranou pro každého, kdo se Tobě svěčuje do rukou a k Tobě se utíká.
- Leden** – Za mír ve světě, aby se přestala šířit nenávisť a nebyly vedeny války.
- Únor** – Za dary Svatého Ducha pro papeže, biskupy a kněze a za věrnost v povolání pro zasvěcené osoby.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milý čtenáři,

někdy naříkáme nad tím, jak máme život těžký, že nám schází materiální prostředky, že máme problémy s vlastním charakterem, že nemáme ty a ty žádané vlastnosti, neumíme si poradit s tím a oním, že často podléháme hříchu; vše může ještě znásobovat neklidná politická či ekonomická světová situace.

A opravdu, byli bychom nešťastnými lidmi, kdybychom neměli naději, ke které nám otevřel dveře sám Bůh. Zde na zemi bolestně zakoušíme důsledky prvotního hříchu, jehož daní je nakonec smrt. Ale Bůh nám dává svého Syna, který se stává člověkem, aby nás z hříchu a smrti vykoupil a daroval nám nový život v plnosti. Stává se dítětem, abychom se nebáli k Němu přijít a dovolili Mu, aby nás k onomu životu vedl jako průvodce. Chce, abychom Ho přijali a odevzdali se Mu, neboť to je jistá a také jediná cesta do věčného štěstí.

V touze po štěstí není tedy rozhodující Tvůj materiální stav, ani Tvé schopnosti nebo Tvůj vypracovaný charakter, ani zdraví, ani zajištěnost, ale plná důvěra v Boha a odevzdání se Mu. A proto, milý čtenáři, neznepokojuj se, když vidíš svou vlastní ubohost, vše přines do Betléma k jesličkám Spasitele, vždyť přišel, aby Tě zachránil.

Tvou učitelkou důvěry ať je Boží Matka, Panna Maria, ona dobře ví, jak velké věci koná Pán.

br. Bohdan

MATKO JEŽÍŠOVA, MATKO LIDÍ

Alfonso Pereira

Matko Ježíšova, Matko lidí,
Ty jsi nám dala svého syna.
Ty jsi ho nesla k lidem:
– k Alžbětě ve službě lásky,
– k Anně a Simonovi, kteří čekali na Vykupitele.
S učedníky svého Syna
jsi byla shromážděna na modlitbách
v očekávání Svatého Ducha.
Jeho Duch se rozptýlil po celé zemi,
aby všem lidem zvěstoval vykoupení.
Dej, abych i já nesl k lidem jeho lásku.
Dej, ať spolu s tebou prosím o Ducha,
který mi dá sílu,
abych spolubudoval království
tvého Syna jako osvoboditele,
světla a života.

O DUCHOVNÍM ŽIVOTĚ (1/5)

Když se řekne duchovní život, máme možná někdy dojem, že je to záležitost, která se týká jen duchovních osob – tedy kněží, řeholníků a řeholnic. Následující série článků o duchovním životě má za cíl ukázat, že k duchovnímu životu je povolán každý člen Církve. Dozvíme se něco o podstatě duchovního života a o jeho základních etapách, jak je pojímá katolická teologie. Kéž jsou pro nás tyto články nejen připomenutím teoretických zásad, ale především výzvou k osobnímu následování Pána Ježíše Krista. Vždyť On nás svátostí křtu k duchovnímu životu povolal a On se nám chce – jako konečný cíl duchovního života – také jednou v plnosti dát. On je totiž Alfou i Omegou (srov. Zj 1,8).

1. Podstata a význam duchovního života

Bůh je láska (srov. 1 J 4,8). Z lásky stvořil člověka a chce jeho dobro, jeho štěstí. Zve ho do svého království. Bůh se zjevuje člověku, který Ho poznává jako zároveň blízkého i vše převyšujícího, imanentního i transcendentního. Podle R. Otta se zde setkáváme s tajemstvím Boha jako s mysteriem *tremendum et fasciniosum*. To znamená, že z jedné strany se před Ním cítíme malí, hříšní a nepatrní, ale ze strany druhé nás přitahuje a fascinuje. Tato pravda o Bohu je vyjádřena např. v modlitbě na zakončení Litanie k Nejsv. Jména Ježíš: „Sancti Nominis tui, Domine, timorem pariter et amorem fac nos habere perpetuum...“ „Dej, Pane, ať máme k Tvému svatému jménu úctu a spolu lásku ustavičnou...“

Jak tedy my hříšní a nepatrní můžeme uskutečnit svou touhu po setkání s Bohem? Jedině díky Oběti Jeho Syna. Ježíš Kristus svou smrtí a vzkříšením znovu otevřel lidem cestu do ráje, který jsme ztratili v důsledku neposlušnosti prvních lidí, Adama a Evy. Ze strany člověka je nutné k vstupu na tuto cestu spásy uvěřit Bohu a přijmout křest. Jen tak může člověk povoláný k nadpřirozenému cíli dosáhnout stavu milosti posvěcující. Pouze milost Boží přijatá do duše jako dar zdarma daný jí může učinit schopnou k činnostem skutečně Božím, nadpřirozeným. To je první nutný krok, aby mohl člověk začít žít vnitřním – duchovním životem.

Na úplném počátku duchovního života je tedy křest. Křest je ponořením do Krista, Jeho smrti a vzkříšení (srov. Ř 6,1-11). On se má stát králem lidské duše, má v ní působit. Máme žít již ne svým, ale Jeho – Božím životem. Zároveň však při křtu vstupuje do duše člověka celá Nejsv. Trojice. Duchovní život je tedy životem Nejsv. Trojice

v nás. Tuto pravdu velmi výstižně připomíná sv. František ve svém *Listu všem věrným křesťanům* (1. verze, bod 1): „Všichni ti, kdo milují Pána celým srdcem, celou duší, celou myslí, vši silou a milují své bližní jako sebe, mají v nenávisti svá těla s jejich neřestmi a hříchy, přijímají tělo a krev našeho Pána Ježíše Krista a nesou plody hodné pokání. Ó, jak jsou blažení a požehnaní ti a ty, kdo toto vše konají a vytrvají v tom, protože **na nich spočine Duch Páně** a učiní si z nich svůj přibyték. **A jsou syny nebeského Otce**, jehož díla konají, **jsou také nevěstami, bratry a matkami našeho Pána Ježíše Krista**. Jsme nevěstami, když se věrná duše mocí Ducha Svatého sjednocuje s naším Pánem Ježíšem Kristem. Jsme jeho bratřimi, když konáme vůli Otce, který je v nebesích. Jsme matkami, když jej nosíme v srdci a ve svém těle skrze božskou lásku a čisté svědomí, rodíme jej skrze svaté skutky, které mají druhým zářit jako příklad. Ó, jak je slavné, svaté a nesmírné mít v nebi Otce! Ó, jak je svaté, jakou útěchu působí, jak je krásné a podivuhodné mít takového Ženicha! Ó, jak je svaté a drahocenné, příjemné, pokorné, pokojné, sladké, láskyhodné, jak převyšuje jakoukoli věc mít takového bratra a takového syna, našeho Pána Ježíše Krista, který daroval svůj život za své ovce...“

Bůh v nás chce působit svou milostí. To ale nemůže nastat bez naší spolupráce. Velkou roli zde hraje především osoba Ducha Svatého. Dominikán P. André-Marie Meynard píše: „Duchovní život není nic jiného než křesťanský život zdokonalený přehojným vlivem Ducha Svatého“.¹ Základem duchovního života je ale osoba Pána Ježíše Krista,

1 P. André-Marie Meynard, *Duchovní život*, MCM: Olomouc 2004, s. 23.

„protože jako Bohočlověk smířil hříšné lidstvo se svým Otcem“.² Je to „život Pána Ježíše v duši a duše v Pánu Ježíši ... život nadpřirozený, v kterém Pán Ježíš skrze milost Ducha svatého působí bez překážek v duši“ (sv. Józef Sebastian Pelczar).³ „Duch svatý uvádí v činnost nadpřirozený život, jehož je Ježíš Kristus základem a zdrojem. ... Duch svatý předchází svou milostí, probouzí, volá, vnuká a pak ospravedlňuje: rozvine v nás božský život a ničí skvrny a stíny hříchu... Duchu svatému, jenž láskou stvořil všechny věci, patří stvořit nás znovu v řádu nadpřirozeném... A přece činnost Ducha svatého neustává zde; když nás ospravedlnil, ještě nás posvěcuje. Pohyb vložený do duše při ospravedlnění se má rozvíjet a pokračovat bez ustání.“⁴ Jinými slovy tyto pravdy vysvětluje v jedné své konferenci (Niepokalanów, 25. 10. 1940) sv. Maxmilián M. Kolbe: „Pán Bůh je láska. Život spočívá v připodobnění se životu Pána Boha. Tím spíše duchovní život – je to prostě život Boha v nás. Můžeme někoho vycvičit, změnit vnějškově, ale to nebude život. To se děje například ve vojsku a jiných světských institucích. Ale to není to, čeho chceme dosáhnout, to není Boží život v duši. Duchovní život je účastenstvím v Božím životě. Skutečné křesťany nazýváme Božími dětmi. To má hluboký obsah. Veškerá cvičení v křesťanském životě mají za cíl odstranit překážky, které brání působení milosti, „přílivu“ Božího života, nebo to ztěžují.“

Můžeme tedy říci, že duchovní život je „normální křesťanský život“, život neustálého prohlubování víry přijaté na křtu sv. Duchovní život není jen pro „pobožné“, ty, kteří „k tomu cítí sklony“, kteří jsou jaksi přirozeně otevřeni na „duchovno“. Naopak, taková lidé mohou být v nebezpečí zaměnit duchovní život s životem duševním nebo životem v „jiném duchu“. Podobně také nemůžeme mluvit o duchovním životě v případě nekřesťanů, neboť ti nemohou žít z milosti Boží, nemají Ducha Svatého. Mohli bychom zde maximálně hovořit o náboženském životě, to však není cesta ke spáse.

Jelikož Bůh je láska, která se nejen dává, ale také touží být opětována, je třeba, abychom na Jeho

lásku odpověděli. Máme proto povinnost milovat Boha nade vše a bližního jako sebe sama. Láska k Bohu a bližnímu je tím centrálním úkolem duchovního života, ke kterému se musíme neustále vracet. Musíme tedy „poznávat a milovat Boha, následovat Ježíše Krista, žít dle svatého zákona, přizpůsobit se aspoň duchu jeho rad, přijímat s láskou projevy Boží vůle“.⁵ Do plné lásky ale dorůstáme. Nestačí tedy začít, je nutné vytrvat. Vytrvat na cestě vnitřního života, která má neodmyslitelné prvky. Nejdůležitějšími jsou modlitba, sebezápor, přijímání svátostí, poznávání Boha, praktikování lásky a jiných ctností... Rozvoj duchovního života vyžaduje neustále být v jednotě s Pánem Ježíšem, tedy ve stavu posvěcující milosti. Ta je pro duši jakoby „oživující mízou“, která neustále v duši teče a dává jí sílu k praktikování ctností, tedy k „přinášení dobrých plodů“ (sv. J. Pelczar).⁶ Nestačí však jen žít průměrně, udržovat nějaký „status quo“ s postojem „stačí se udržet ve stavu milosti posvěcující“. V duchovním životě se jako pravdivá ukazuje zásada: „Kdo nepostupuje, již couvá.“ Proto je třeba vědomě a konkrétně bojovat s tím, co nás znovu táhne ke hříchu, musíme mít rozhodnou vůli jít k Bohu. Cílem je nejužší sjednocení s Bohem, a to již – nakolik je to možné – zde v pozemském životě. Musíme již „od počátku toužit po dosažení svatosti, protože všichni jsme povoláni k svatosti, díky níž budeme moci vejít do nebe hned po smrti. V očištění se pyká jen za viny, kterým jsme mohli uniknout“.⁷ Proto nás Pán ústy Apoštola vyzývá: „Usilujte o svatost, bez níž nikdo neuzří Pána“ (Žid 12,14).

Duchovní život je tedy nadpřirozený křesťanský život, který nás prostřednictvím autentického ducha pokání (odříkání) a modlitby vede k sjednocení s Bohem a účinně nám k dosažení tohoto sjednocení pomáhá.⁸

zpracoval F. Juchelka OFMConv
(pokračování příště)

2 Tamtéž, s. 35.

3 Cit. v: L. M. Buzan, *Chrystus – centrum życia duchowego*, Paulinianum: Czestochowa 2011, s. 95.

4 *Duchovní život*, op. cit., s. 38n.

5 Tamtéž, s. 23.

6 Cit. v: *Chrystus – centrum życia duchowego*, op. cit., s. 97.

7 R. Garrigou-Lagrange OP, *Trzy okresy życia wewnętrznego*, Wydawnictwo Ojców Franciszkanów: Niepokalanów 1998, s. 226.

8 Srov. tamtéž, s. 50.

Modlitbou otevírat okna do nebe

Katecheze Benedikta XVI. během generální audience v aule Pavla VI. dne 30. 11. 2011

Drazí bratři a sestry, v posledních katechezích jsme se zamýšleli nad různými podobami modliteb ze Starého zákona. Dnes bych rád upřel pohled na Ježíše, na Jeho modlitbu, která se vine celým jeho životem jako skryté řečiště zavlazující celou Jeho existenci, vztahy i gesta a která jej se vzrůstající rozhodností vede k naprostému sebedarování podle láskyplného plánu Boha Otce. Ježíš je učitelem i naší modlitby. On je dokonce účinnou a bratrskou oporou každého našeho obrácení se k Otci. Poněvadž „modlitba – jak shrnuje jeden z titulků *Kompendia Katechismu katolické církve* – je plně zjevena a uskutečněna v Ježíšovi“ (541–547). Na Něho tedy chceme hledět během následujících katechezí.

Obzvláště příznačným momentem této jeho cesty je modlitba navazující na křest, kterému se podrobil v řece Jordán. Evangelista Lukáš poznamenává, že Ježíš, jakmile z rukou Jana Křtitele přijal spolu s lidem křest, začal se nanejvýš osobně a dlouze modlit: „Když se všechen lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe a sestoupil na něj Duch svatý“ (Lk 3,21–22). Právě to, že „se modlil“ v dialogu s Otcem, vysvětluje čin, který vykonal spolu s mnoha ostatními lidmi, kteří přišli k řece Jordán. Modlitbou dává tomuto svému gestu – křtu – výlučný a osobní rys.

Křtítel působivě vyzval k životu hodnému „Abrahamových dětí“, k obrácení se k dobrému a přinášení plodů hodných obrácení (srov. Lk 3,7–9). A velký počet Izraelitů přicházel, jak zaznamenává evangelista Marek: „Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy“ (Mk 1,5). Křtítel přinesl

foto: Fabio Pozzebom/ABR | commons.wikimedia.org

skutečně něco nového: podrobení se křtu mělo znamenat ráznou změnu, zanechání skutků spojených s hříchem a začátek nového života. Také Ježíš přijal tuto výzvu, zařadil se do šedého zástupu hříšníků, kteří čekali na břehu Jordánu. Stejně jako první křesťané klademe si však i my otázku: Proč se Ježíš dobrovolně podrobuje křtu pokání a obrácení? Nemá hříchy, z nichž by se musel vyznávat, a proto nemá zapotřebí ani obrácení. Proč tedy? Evangelista Matouš zaznamenává údiv Křtitele, který řekl: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“ Ježíš mu odpověděl: „Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom zcela splnili Boží vůli“ (v. 15). Naplnění Boží vůle nazývá Bible „spravedlností“. Ježíš ukazuje svoji blízkost té části svého lidu, která podle Křtíteleho návodu pokládá za nedostatečné pouhé přiznání se k dětem Abrahama a která chce plnit vůli Boží a zasadit se, aby její vlastní skutky byly věrnou odpovědí na smlouvu, kterou Bůh nabídl v Abrahamovi. Sestoupením do řeky Jordán ukazuje Ježíš, který je bez hříchu, svoji solidaritu s těmi, kteří přiznávají svoje hříchy, rozhodují se pro pokání a změnu života; dává pochopit, že být součástí Božího

lidu znamená vkročit do nové životní perspektivy, do života podle Boha.

Tímto gestem Ježíš předjímá kříž, zahajuje svou činnost tím, že se řadí mezi hříšníky, přijímá na svá ramena vinu celého lidstva a plní Otcovu vůli. Usebráním v modlitbě ukazuje Ježíš vnitřní spojení s Otcem, který je na nebesích, zakouší Jeho otcovství, vnímá náročnou krásu Jeho lásky a v rozhovoru s Otcem se Mu dostává potvrzení vlastního poslání. Ve slovech, která je slyšet z nebe (srov. Lk 3,22), zní předzvěst velikonočního tajemství smrti a zmrtvýchvstání. Boží hlas jej s odkazem na Izaiáše nazývá „milovaným Synem“, nejmilejším synem, kterého byl otec Abraham ochoten obětovat podle Božího příkazu (srov. Gen 22,1-14). Ježíš není jenom *Synem Davidovým*, královským mesiášským potomkem či *Služebníkem*, ve kterém má Bůh zalíbení, nýbrž je také *milovaným Jednorozeným Synem*, podobným Izákovi, kterého Bůh Otec daroval pro spásu světa. Ve chvíli, kdy Ježíš modlitbou v hloubi prožívá své synovství a zkušenost Božího otcovství (srov. Lk 3,22), sestupuje Duch svatý (srov. Lk 3,22), který Ho vede v Jeho poslání a kterého On sešle, až bude povýšen na kříž (srov. Jan 1,32-34; 7,37-39), aby osvěcoval dílo církve. V modlitbě Ježíš prožívá nepřetržitý kontakt s Otcem a uskutečňuje tak plán lásky k lidem až do konce.

V pozadí této mimořádné modlitby je celý Ježíšův život prožitý v rodině hluboce Inoucí k náboženské tradici izraelského lidu. Je to zřejmé ze zmínek, které nacházíme v evangeliích: Jeho obřízka (srov. Lk 2,21) a Jeho uvedení do chrámu (srov. Lk 2,22-24), jakož i výchova a formace v Nazaretu, v chrámu (srov. Lk 2,39-40 a 2,51-52). Jde o dobu „asi třiceti let“ (Lk 3,23), dlouhou dobu skrytého a všedního života, který byl však provázen účastí na zkušenostech náboženského společenství, jako např. poutí do Jeruzaléma (srov. Lk 2,41). Evangelista Lukáš dal nahlédnout svým vyprávěním o dvanáctiletém Ježíšovi, který usedl uprostřed učitelů zákona v chrámu, že Ježíš modlí se hned po křtu v Jordánu je zvyklý rozmlouvat s Bohem Otcem na základě tradice, rodinných zvyklostí a zásadních zkušeností, které prožil v jejím rámci. Odpověď dvanáctiletého chlapce Marii a Josefovi již ukazuje na božské synovství, které zjeví nebeský hlas po křtu: „Proč jste mě

hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2,49). Ježíš se nezačal modlit, až když vystoupil z vod Jordánu, nýbrž jenom pokračoval ve svém nepřetržitém a obvyklém vztahu s Otcem. V tomto niterném sjednocení s Ním přechází ze skrytého života v Nazaretu ke Svě veřejné službě.

Ježíšovo učení o modlitbě zajisté vychází ze způsobu modlitby, jak si ji osvojil v rodině, ale hluboký a podstatný původ tkví v Jeho bytí Božího Syna, v Jeho jedinečném vztahu s Bohem Otcem. *Kompendium Katechismu katolické církve* odpovídá na otázku: *Od koho se Ježíš naučil modlit?* slovy: „Ježíš se podle svého lidského srdce naučil modlit od své matky a z hebrejské tradice. Avšak jeho modlitba vyvěrá z jiného, skrytějšího pramene, neboť je věčný Syn Otce, který se ve svém svatém lidství obrací k svému Otcovi dokonalou synovskou modlitbou“ (541).

Ježíšova modlitba vystupuje v evangeliích vždycky tam, kde se kříží tradice Jeho lidu a novost Jeho jedinečného osobního vztahu k Bohu. „Opuštěné místo“ (srov. Mk 1,35; Lk 5,16), kam se často vydává, „hora“, kam vystupuje se modlit (srov. Lk 6,12; 9,28), „noc“, která mu skýtá samotu (srov. Mk 1,35; 6,46-47; Lk 6,12), připomínají momenty postupného zjevování Boha ve Starém zákoně a ukazují na kontinuitu Jeho plánu spásy; současně však označují momenty výjimečné důležitosti pro Ježíše, který se do tohoto plánu zapojuje v naprosté věrnosti Otcově vůli.

Musíme se stále více učit vstupovat také svojí modlitbou do těchto dějin spásy, jejichž vrcholem je Ježíš; obnovovat před Bohem své osobní rozhodnutí otevírat se Jeho vůli, prosit Jej o sílu připodobňovat naši vůli té Jeho v celém našem životě, v poslušnosti Jeho plánu lásky k nám.

Ježíšova modlitba se dotýká všech fází jeho služby a každého Jeho dne. Námahy ji nepřerušší. Evangelia dokonce poukazují na Ježíšův zvyk strávit na modlitbách část noci. Evangelista Marek vypráví o jedné takové noci po namáhavém dni po rozmnožení chlebě a píše: „Pak hned přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli napřed na druhý břeh směrem k Betsaidě, než on rozpustí zástup. Rozloučil se s nimi a odešel na horu, aby se modlil. Když nastal večer, byla loď daleko na moři a on sám ještě na zemi“ (Mk 6,45-47). Objeví-li

se naléhavá a složitá rozhodnutí, stává se Jeho modlitba delší a intenzivnější. Těsně před volbou dvanácti apoštolů poukazuje např. Lukáš na Ježíšovu přípravou noční modlitbu: „V těch dnech vyšel na horu, aby se modlil; a celou noc strávil v modlitbě s Bohem. Když se rozednilo, zavolal k sobě své učedníky a vyvolil z nich dvanáct, které nazval apoštoly“ (Lk 6,12-13).

Díváme-li se na Ježíšovu modlitbu, musí v nás vyvstat otázka: Jak se modlím já? Jak se modlíme my? Kolik času věnuji vztahu s Bohem? Vychovává se a formuje se dnes k modlitbě dostatečně? A kdo ji může vyučovat? V apoštolské exhortaci *Verbum Domini* jsem mluvil o nezbytnosti rozjímavé četby Písma svatého. Shrnutím toho, co vzešlo ze zasedání biskupské synody, položil jsem zvláštní důraz na její specifickou formu: *lectio divina*. Naslouchat, rozjímat, mlčet před Pánem, který mluví, je umění, kterému se lze učit stálou praxí. Modlitba je jistě dar. Žádá si však také přijetí. Je to Boží dílo, ale vyžaduje nasazení a stálost z naší strany. Zejména kontinuita a vytrvalost jsou velmi důležité. Právě příkladná Ježíšova zkušenost ukazuje, že Jeho modlitba prodchnutá Božím otcovstvím a společenstvím Ducha se v prodlouženém a věrném konání prohloubila až ke Getsemanské zahradě a kříži. Dnes jsou křesťané povoláni být svědky modlitby právě proto, že náš svět se často uzavírá před božským horizontem a nadějí, kterou setkání s Bohem přináší. Hlubokým přátelstvím s Ježíšem a životem synovského vztahu k Otci můžeme v NĚm a s Ním svojí věrnou a stálou modlitbou otevírat okna k Božím nebesům. Ubíráme-li se cestou modlitby bez lidských ohledů, můžeme dokonce pomoci vykročit druhým. I pro křesťanskou modlitbu platí, že kroky otevírají cesty.

Draží bratři a sestry, vychovávejme se k intenzivnímu vztahu s Bohem, k modlitbě, která není příležitostná, nýbrž stálá, plná důvěry a schopná osvěcovat náš život, jak nás učí Ježíš. A prosme Jej, abychom lidem, kteří jsou nám nablízku a které potkáváme na své cestě, dovedli předávat radost ze setkání s Pánem a světlo svojí existence.

preložil Milan Glaser,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

NAROZENÍ BOŽÍHO SYNA

„Nač jsi myslela, ó, Neposkvrněná, když jsi poprvé pokládala božské Dítě na seně. Když jsi je zabalovala do plének, tiskla na svou hrud, krmlila mateřským mlékem. Jaké city zaplavovaly Tvé srdce?

Dobře jsi věděla, kdo je toto Dítě, protože proroci o NĚm hovořili, a Tys jim lépe rozuměla než všichni farizeové a znalci Písem. Nejsvětější Duch ti dával nesrovnatelně více světla než všem jiným duším dohromady. Kromě toho, kolik tajemství o NĚm zjevil Duch Boží, který žil a působil v Tobě, pouze Tvé neposkvrněné duši?

Již v okamžiku zvěstování Ti Nejsvětější Trojice prostřednictvím Anděla zřetelně ukázala svůj plán Vykoupení a od Tebe očekávala odpověď. Jasně sis uvědomovala, k čemu dáváš svůj souhlas, či Matkou se staneš.

A zde je před tebou On v podobě slabého nemluvněte.

Jaké city pokory, lásky a vděčnosti musely tehdy naplňovat Tvé srdce ... když jsi hleděla na pokoru, lásku a vděčnost vtěleného Bohu k Tobě.

Naplň, prosím, i mé srdce Tvou pokorou a Tvou láskou a také Tvou vděčností.“ (Spisy 1159).

Takovou úvahu (s názvem „S Neposkvrněnou u jesliček“) zveřejnil sv. Maxmilián v prosincovém čísle „Rycerza Niepokalanej“ roku 1938, tedy ještě před tím, než začal psát svou „knihu o Neposkvrněné“. V této úvaze se pokouší proniknout do Mariiných myšlenek a citů.

CO ZNAMENÁ MATKA BOŽÍ?

V připravované knížce chtěl především odpovědět na otázku, kterou ve svých modlitbách často kladl Ježíšové Matce: „Kdo jsi?“ A když v odpovědi připomínal pravdu, že je Boží Matkou, snažil se porozumět smyslu tohoto titulu.

„Kdo jsi, ó, Paní? Kdo jsi, ó, Neposkvrněná? Nejsem schopen probádat skutečnost, že jsem Boží tvor. Je nad mé síly pochopit, co znamená být adoptovaným dítětem Božím.

A Ty, Neposkvrněná, kdo jsi? Nejen tvor, nejen adoptované dítě Boží, ale Matka Boha, a to ne adoptovaná, ale pravá Boží Matka. [...]

A zdalipak jsi Boží Matkou ještě i dnes? Titul matky se nemění. Navěky Ti Bůh bude říkat „Matko moje“...“ (Spisy 1170).

Na Mariino božské mateřství, podobně jako na každé jiné mateřství, ukazují dvě události: početí a narození. „Počeš a porодиš Syna,“ řekl Jí anděl (Lk 1,31). „Počne a porodí Syna,“ předpovídal Izaiáš (Iz 7,14), o čemž připomíná evangelium (Mt 1,23).

Ve svých meditacích o Mariině božském mateřství sv. Maxmilián tyto události velmi často spojuje. Snad i častěji zdůrazňuje první z nich s ohledem na roli Ducha Svatého, který „v lůně Její duše [...] neposkvrněně počíná božský život. A panenkové lůno Jejího těla pro Něho vyhrazené v Něm počíná v čase – jako všechno, co je hmotné, se uskutečňuje v čase – taktéž i život Bohočlověka“ (Spisy 1184).

JEŽÍŠ, MARIIN SYN

Skutečnost, že Bohočlověk se narodil z Marie, připomíná Světec v úvahách o Ježíši.

„Ježíš Kristus Bohočlověk, pravý Bůh, druhá osoba Nejsvětější Trojice, je Jejím pravým Dítětem. Ona je Jeho pravou Matkou. On zachovává své čtvrté přikázání a ctí svou Matku, je Jejím cítělem.

Syn nepřestává být synem své matky nikdy, stejně tak i Ježíš bude navěky Jejím Synem a Ona navěky Jeho Matkou. On Jejím cítělem navěky.

A On Ji ctí před věky a bude Ji ctít navěky. Nikdo se k němu nepřiblíží, nepřipodobní, nespasí, neposvětlí, jestliže Ji nebude uctívat...“ (Spisy 1187).

A dokonce v Ježíšem užívaném titulu „Syn člověka“ vidí o. Maxmilián narážku na skutečnost, že se synem člověka stal tím, že byl synem Mariiným, což často připomíná.

NAROZENÍ PÁNĚ JAKO VZOR

Ve větě, v níž o. Maxmilián zachycuje potřebu popsat Narození Páně v kapitole své knihy věnované pozemskému životu Neposkvrněné, podtrhává dva prvky: Mariinu námahu a chudobu.

„Sledujeme Její cestu do Betléma a tam obdivujeme příchod Bohočlověka – Jejího Syna – v chudoučké stáji“ (Spisy 1177).

Chudobu, v níž Boží Syn přišel na svět, náš světec po vzoru sv. Františka připomíná často. Je zajímavá zmínka o cestování těhotné Marie do Betléma. Zdá

Foto: archiv

Pompeo Batoni, Madona s dítětem (1742),
Galleria Borghese, Řím

se, že Kolbe nosil v paměti obraz těžkostí těhotných žen, které měl v životě možnost pozorovat a který mu pomáhal pochopit jejich námahu.

V úvaze citované na začátku se o. Maxmilián modlí za pokoru, lásku a vděčnost, a to takovou, jaká naplňovala Marii. Častěji však od myšlenky na početí a narození Ježíše přecházel k touze projít podobnou cestu. Přál si, aby jeho i nás Duch Svatý utvářel v Mariině lůně podle Ježíšova vzoru, a potom aby ona nás formovala podle téhož vzoru.

„Po vzoru tohoto prvního Syna Božího, Bohočlověka, nekonečného, se nyní mají formovat děti Boží; duše mají usilovat o svatost tím, že budou kráčet ve šlépějích Bohočlověka, že budou napodobovat Krista Pána [...]“.

V Ježíš lůně se duše musí zrodit podle formy Ježíše Krista. Ona musí mlékem své milosti duši krmít, vyplatit, vychovat. Na Jejím klíně se duše musí naučit poznávat a milovat Ježíše; z Jejího srdce musí čerpat lásku k Němu, Jejím srdcem Ho milovat a láskou se připodobňovat k Němu“ (Spisy 1208).

POTŘEBUJEME PROSTOTU VÍRY

Prosinec: Maria, Neposkvrněné Početí, buď záchranou pro každého, kdo se Tobě svěříje do rukou a k Tobě se utíká.

Jistý mladý muž se již půl roku každého dne od rána do večera věnoval doktorátu z psychologie. Jeho manželka toho jeho studování už měla tak akorát, a proto aby ho alespoň trochu odtáhla od knížek, si jednoho večera stoupla ve dveřích a s lehkou ironií v hlase řekla: „Můj milovaný, řekni mi, proč ty mě máš tak moc rád.“

On ani nezvednul oči od další knížky odpověděl otázkou: „Co míníš tím ‚tak moc‘: hloubku, rozsah, intenzitu, dobu trvání nebo frekvenci mého citu?“

Co míníme tím, když říkáme: „Maria, Neposkvrněné Početí“? Dnešní svět staví mezi námi a Marií zeď výzkumu, zkouší zvážit a změřit, vědecky vysvětlit každý pojem. Zatím potřebujeme prostotu víry, jakou měl sv. Maxmilián, který říká, že „Neposkvrněné Početí“ – jak o sobě říká Maria v Lurdech – je její jméno, podobně jako Bůh, který z hořícího keře promlouvá k Mojžíšovi: „Já jsem“, je to naplnění Duchem Svatým, je to přilnutí k Ježíši.

Zvědavost zabíjí lásku. „Mudrci“ se skládají ze zaživacího traktu obaleného zvědavostí. Lidé prostí celí jsou srdcem.

P. Jacek M. Pędzwiatr, RN 12/2011

◆ „Zdrávas, poklade všech milostí, Maria, před níž se sklonil anděl!

V hluboké pokoře a bázni vznáším ruce k tobě, ty lásky čisté prameni, své ruce nehodné a slabé s vroucí prosbou, abych směl na okamžik vejít v život tvého sad mystický, plný vůní nebeských, v nějž vešel Stvořitel. Záře tvé slávy je jasnější nad veškeré světlo, my ale, hříšní, bydlíme ve stínu...“

Julius Zeyer

◆ „Má Paní a Matko, vzpomeň, že ti náležím. Abych ti osvědčil svou oddanost, zasvěcují ti dnes svůj zrak, sluch, jazyk a sebe celého. Když ti tedy náležím, má dobrá Matko, chraň a opatruj mě jako své vlastnictví. Amen.“

„Pod ochranu tvou. Malé příběhy o naději...“, Brno 2010

◆ „Maria, Ježíšova Matko, buď každému z nás matkou, abychom jako ty měli čisté srdce, abychom jako ty milovali Ježíše, abychom jako ty sloužili těm nejobožejším, my všichni, neboť jsme před Bohem všichni chudí a ubozí.“

bl. Matka Tereza

◆ „Spása světa začala andělovým pozdravem Ave Maria.

V tomto je zahrnuta i spása každého jednotlivce.“

sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu

Otec a táta

Padl chmurný prosincový soumrak. Valdek se vracel domů od tety, které nakoupil léky. Přidal do kroku a za chvíli se octl před známou budovou. Otevřel dveře a vstoupil.

„Kdo je tady?“ zeptal se vystrašený. Zaslechl totiž podezřelý šum od sklepa. Rozsvítil světlo.

„To jsem já,“ ozvalo se od schodů. Na nich seděl Vítek, Valdkův spolužák ze školy.

„Co tady děláš? Proč nejdeš domů?“ „Teď nemohu, možná později. Otec od večerejška pije s jedním kumpánem. Bojím se.“

„Tak pojď k nám. Doma je jenom babička s Kryštofem. Táta má noční a máma se vrací pozdě. Napijeme se horkého čaje, beztak jsi promrzlý.“

Chlapci večeřeli. Mladší bratr Valdka se upřeně díval na Vítku, který měl velký monokl pod okem. „Nebolí tě to?“ zeptal se. „Teď už ne, včera ale ano, udeřil jsem se... o skříň.“ „Musíš zavolat mámě, jistě se o tebe bojí,“ vmísila se do hovoru babička. „Ale ne,“ řekl chlapec. „Už půjdu.“ „Já zavolám,“ podotkl Valdek. „Řeknu, že u nás zůstaneš přes noc.“ „Po večeři ti ošetřím ten monokl,“ dodala babička.

„Taky vás otec často mlátí? Tebe a Kryštofa?“ zeptal se Vítek ještě předtím, než šli spát. „Táta nás nikdy nebije. Nikdy. Nevzpomínám si na něco takového.“ „Na kolenou bych děkoval Pánu Bohu za takového tátu,“ vzdychl chlapec. „Pokouším se modlit, aby se můj otec změnil, aby konečně přestal pít. Trvá to už dva roky. Přestane jenom na Vánoce a na Velikonoce, ale vydrží to jenom pár dní, pak začne znovu. Chudák moje máma, pořád doufá. Já už ne.“

„Vím, že je ti těžko,“ řekl srdečně Valdek. „Ale musíš to vydržet, hlavně nezanedbávat učení ve škole. Máš s tím nějaké problémy?“ „Ne, žádné. Nemohu přece mámě přidělavat další trápení.“

Končil advent, zůstalo několik dní do Štědrého dne. Valdek často vídal Vítku, ale na nic se ho neptal. Ten ale najednou začal s neskrývanou radostí sám vyprávět, že věci se ubírají dobrým směrem.

„Otec se náhle začal chovat úplně jinak. Byl dokonce u zpovědi a u přijímání, slíbil, že společně půjdeme na půlnoční. Mámě taky pomáhá v domácnosti, umyl okna, chodí na nákupy, pověsil záclony. Z práce se vrací střízlivý. Od té doby, kdy jsem u tebe spal, mne ani jednou neuhodil. Mámě též slíbil, že vícrát to neudělá. Máma je celá rozradostněná. Modlím se spolu s ní, aby otec vydržel.“

foto: Goldenkub | Dreamstime.com

Uplynuly tři týdny. Vítek byl pořád radostný. „Víš,“ řekl Valdkovi, „už ho nenazývám otcem, ale tátou.“

Jednoho dne se chlapci vraceli z procházky. Když šli kolem pivnice, Vítek se na chvíli zastavil u okna. „Víš, kdo tam sedí u stolku?“ zvolal náhle celý rozrušený. „Můj otec s jedním kumpánem, opilcem! A my jsme se s mámou tolik těšili!“

„Snad...“ začal Valdek, ale Vítek jen mávl rukou a utíkal domů. Mámě nic neřekl. Otec se vrátil asi za půl hodiny.

„Mám hlad jako vlk,“ volal už od dveří. „Potkal jsem Karla. Chtěl se pochlubit, že se také pokouší přestat, chodí dokonce do jakéhosi klubu. Vypili jsme v pivnici horký čaj s citronem. Jenom čaj, čestné slovo! Povykládali jsme si, že to není lehké, ale že bude lépe, jenom je třeba vytrvat. A teď bych prosil o večeři.“

„Já mám taky hlad, tati,“ řekl Vítek. A v duchu dodal: Jsem šťastný, velice šťastný a vděčný Pánu Bohu za mého tátu.

Zofia Śliwowa,

Žródlo 19. 12. 2010, překl. -kb-

Církev ve službě člověku (14)

Jak křesťanství podporovalo umění

„Nikdo z nás by dnes nebyl tím, kým je, kdyby před téměř dvěma tisíci lety hrstka Židů neuvěřila, že našla velkého učitele, viděla ho zemřít na kříži, spočinout v hrobě a vstát z mrtvých.“ Tato slova napsal americký historik J. M. Roberts v díle „Triumf Západu“. Zaměřuje se především na to, jak zvláště prostřednictvím umění Církev budovala euroamerickou civilizaci. Umění jakéhokoliv typu našlo v křesťanství úrodnou půdu. Jak se ale vyrovnat s námitkou, že Církev prý ničila umělecká díla pohanského starověku a literární skvosty nekatolických křesťanů na úsvitu novověku?

Duchovní kouzlo ikon

Již z doby pronásledování křesťanů v Římské říši máme dochovány malby z katakomb, nejstarší ze 2. stol. Představují Pána Ježíše, Pannu Marii, apoštolů a mučedníky. Křesťané považovali starozákonní zákaz zhotovovat podobizny Boha za už neaktuální. Ten se totiž týkal zobrazování pohanských bohů, jejichž sochy sloužily jako modly. Biblický Bůh, Jahve, byl však duch, proto jeho znázornění bylo nemožné. Změna ale nastala příchodem Ježíše Krista, v němž Bůh sám ukázal svoji podobu. Tím se otevřela cesta ke křesťanskému umění.

To vzkvétalo ve starověku především na křesťanském Východě, kde se v průběhu 5.–6. stol. zformovala kanonická pravidla pro tvorbu tzv. ikon. Slovo „ikona“ je do češtiny těžko přeložitelné. Jedná se o obraz Krista, Panny Marie nebo světce, zhotovený podle přesných církevně právních směrnic. Ikonu podle tehdejší terminologie se nemalovaly, nýbrž „psaly“. Malíř (písař) ikon musel žít hlubokým duchovním životem, nejčastěji to býval mnich nebo poustevník, nesměl malovat žádné jiné obrazy ani se zabývat jakoukoliv světskou profesí. Kanonické právo předpisovalo pro zhotovování ikon i do detailů jdoucí techniku, jež nesměla být použita jinde.

Protože ikony v tehdejší chápání, které je křesťanskému Východu vlastní i dnes, znázorňovaly skutečnou podobu Pána Ježíše nebo Panny Marie, prokazovali (a prokazují) jim východní křesťané patřičnou úctu, která se týká nikoli obrazu samotného, nýbrž toho, koho představuje. Před ikonami se klanějí, zapalují svíčky a modlí se.

V západní latinské církvi nevznikl kanonický řád pro tvorbu ikon, proto východní křesťané, i když mají obrazy Ježíše, Panny Marie

a světců zhotovené na Západě v úctě, nepokládají je za pravé ikony, tj. za skutečné podobizny těch, které znázorňují. Nejstarší ikony, tj. obrazy namalované podle kanonických předpisů, se nacházejí v Egyptě a pocházejí z 5. stol. Bylo by však mylné domnívat se, že úcta ikon je ryze pravoslavným a nikoli katolickým fenoménem. Vznikla v době, kdy křesťanský Východ byl ještě v jednotě s papežem a i v současnosti vzdávají ikonám poctu všichni s Římem sjednocení východní křesťané (řeckokatolíci, maronité, chaldejci, syrokatolíci aj.).

Hlavním důkazem toho, že úcta ikon je právě tak pravoslavnou jako katolickou záležitostí, byla podpora, kterou papežové poskytli řecké církvi v době tzv. ikonoklasmu v 8. stol. Byzantský císař Lev III. Izaurský pod nátlakem mohamedánů a sekty paulikiánů nařídil ikony pálit. V tom pokračovali i jeho nástupci. Obránci ikon, např. opat sv. Štěpán, byli mučeni a popraveni. Papež Řehoř II. byzantské obrazoborectví (tzv. ikonoklasmus) odsoudil a jeho nástupce Řehoř III. císaře Lva exkomunikoval (srov. Carl Buehlmeyer: Die Kirchengeschichte II, Paderborn 1962, str. 96; R. Malý: Církevní dějiny, Olomouc 2001, str. 84). Ikonoklasté vznášeli požadavek, aby ničení obrazů přijala i západní latinská církev. Všeobecný církevní koncil v Nicei r. 787 zavrhl byzantský ikonoklasmus jako herezi a stanovil, že úcta obrazů je prospěšná a požehnaná za předpokladu, že předmětem kultu není samotné malířské dílo, nýbrž ten, koho představuje.

Na Východě působili po celá staletí významní malíři ikon, kteří maximálním způsobem obohacovali výtvarné umění, nejznámější je středověký ruský mnich Andrej Rublev. V době komunistického pronásledování křesťanů v Rusku, kdy nebylo

k dispozici Písmo sv. ani jiná náboženská literatura, často představovala ikona jedinou možnost, jak seznámit lidi s vírou. Sovětská moc sice zavírala chrámy a ikony ničila, s ohledem na světovou veřejnost přece jen ale musela aspoň některé ponechat v muzeích a galeriích. Mnozí konvertité vydávají svědectví, že právě při pohledu na ikonu někde v obrazárně začalo jejich obrácení ke Kristu. Proto dobré výtvarné umění vždycky bylo, je a bude důležitým prostředkem evangelizace.

Rozkvět sakrálního umění

II. nicejský koncil svým odsouzením ikonoklastu r. 787 otevřel v celé církvi, východní i západní, prostor pro rozvoj středověkého i novověkého sakrálního umění vysoké úrovně. Argumentace tehdejších koncilních otců se opírala o teologické spisy sv. Jana z Damašku, velkého obránce svatých obrazů. Díky tomu se dnes obdivujeme nádherným sochařským ztvárněním Krista, apoštolů a Matky Boží na fasádách románských i gotických katedrál, Michelangelově Pietě, Rafaelovým nebo Angelicovým obrazům Madon, nádheře barokních chrámových interiérů apod.

Katolická církev svým kladným postojem k sakrálnímu umění se lišila jak od židů, tak

„Já na ikony naplival,
ctil křik a zlobu, která plísnil,
teď někde kvetou dál
slzy těch nejnežnějších písní.“

Sergej Jesenin

i od mohamedánů, kteří viděli v jakémkoli znázorňování porušení starozákonního zákazu zobrazení Boha. Podobně smýšleli ve středověku příslušníci heretické sekty albigenkých, část českých husitů a v 16. stol. i Jan Kalvín, jeden ze zakladatelů protestantské reformace. Proto kalvínské svatyně jsou bez obrazů a soch, jejich interiér tvoří holé zdi. Albigenští, husitští radikálové a stoupenci Kalvína se dopouštěli stejného obrazoborectví jako ikonoklasté v Byzanci 8. stol. Řádění husitských hord a jejich ničení uměleckých děl popisuje ve svých Dějinách národa českého František Palacký, který sám byl protestantského vyznání. O tom, jak r. 1620 zplundrovali kalvínské stoupenci krále Fridricha Falckého katedrálu sv. Víta, se dozví každý, kdo tento chrám navštíví a vyslechne výklad průvodce.

Odlíšné katolické pojetí ve vztahu k sakrálnímu umění vychází především z myšlenky Vtělení.

foto: bB

Biblické obrazy na stěnách chrámů sloužily mimo jiné jako katechismus pro negramotné a chudé.

Fakt, že Bůh se v Ježíši Kristu stal člověkem, nese s sebou respekt k přirozenému světu. Všechno pozemské, je-li správně užíváno, může pomoci na cestě poznání Boha, zvláště pokud je spojeno s krásou. F. M. Dostojevskij jednou napsal, že kdyby někdy zmizely z lidských dějin pravda a dobro, zůstane ještě krása, která samotná je podle něho schopna zachránit svět. A umění jakéhokoliv typu – výtvarné, architektonické, hudební nebo literární – je především o kráse.

A co katolické ničení památek?

Katolické církvi se předhazuje, že ona sama vždy ničila umělecky cenná díla pohanského starověku. Nebudeme tvrdit, že se tyto výstřelky nevyskytovaly, především v egyptské Alexandrii ve 4. a 5. stol. docházelo k několika vlnám ničení pohanských svatých, které většinou vyprovokovali pohanští státní úředníci svou bezohledností a násilnými činy.

Zcela jiný byl ale postoj papežů, kteří dávali přednost přeměně pohanských chrámů v Římě na křesťanské – např. Pantheonu nebo svatyně bohyně Minervy (dnes bazilika Santa Maria sopra Minerva). Umělecky cenné sochy z těchto dříve pohanských bohoslužebných prostor shromažďovali ve zvláštních depozitářích, z nichž později vznikla známá vatikánská muzea. Tam jsou vystavovány stovky soch antických bohů a bůžků. Umělecky hodnotné kusy pohanského původu uchovávaly i kláštery. Lze bez nadsázky říci, že Katolické církvi vděčí lidstvo mj. i za to, že zachránila a předala následujícím generacím všechno umělecky i lidsky hodnotné z toho, co vytvořila pohanská antika. To dnes uznávají všichni nezaujatí historikové, např. H. J. Berman, A. J. Schmidt, Ch. Dawson aj.

Neobhajujeme devastaci pohanských pamětihodností, k nimž leckde docházelo. Otázkou ale je, jestli byly ničeny braky nebo umělecky hodnotná díla. Jak uvádí český církevní historik Blažej Ráček

SJ (Dějiny československé, Praha 1948), bylo by absurdní vytýkat např. sv. Cyrilu a Metodějovi, že ničili na Velké Moravě pohanské modly. Totéž dělal v Německu v 8. stol sv. Bonifác. Nejspíš se jednalo o primitivní dřevofezby, kterých se lidé báli, neboť věřili, že právě tato modla je bohem, a když ji přestanou uctívat, přijde na ně strašlivý trest. Misionáři neměli jinou možnost, než modlu spálit a tak demonstrovat, že se jim nic nestalo, tudíž bůh, před nímž se lid třásl hrůzou, je falešným bohem.

Nebudeme hájit ani to, že v době protireformace pálili někdy katoličtí misionáři umělecky cenné knihy protestantského původu, u nás je např. známá (a demonizovaná) postava jezuita Antonína Koniáše. Kdo si však přečte jeho „Klíč kacířské bludy otvírající“, zjistí, že tento řeholník měl hluboký cit pro to, co je u protestantů hodnotné a co brak. Většinu spisů Komenského (zvláště jeho „Labyrint“) a Husových doporučuje po drobných úpravách lidem ponechat, to, co má být podle něj spáleno, je většinou pověrečný škvár. Ale i tyto brožurky a spisy se dochovaly, neboť byly ukládány v klášterních knihovnách jako „libri prohibiti“ (tj. zakázané knihy). Při osvícenské devastaci klášterních knihoven za Velké francouzské revoluce nebo u nás za vlády císaře Josefa II. zmizelo mnoho titulů jednou provždy, vzácné kodexy byly např. dávány vozkům na podstavu do stáje, aby vůz mohl snadněji vyjet. Komunistická likvidace literárních děl byla ještě horší, a nelze pominout ani dnešní „konzumistický“ vandalismus vůči chrámovým interiérum nebo křížům a sochám v lesích a na polích.

Katolická církev vytvořila mnoho kulturních pamětihodností nedozírné umělecké hodnoty. A nejen to, nýbrž i vychovávala lid ke správnému postoji k umění a k ocenění skutečné krásy.

Radomír Malý

„Duše, jestliže chce dosáhnout svatosti, potřebuje nutně kříž, utrpení a obět, dávat Bohu to, co nás nejvíce stojí, co je nám nejdražší. Za vzor ať nám poslouží Nejsvětější Matka, která obětuje ve svatyni to, co je pro ni nejdražší: své dítě, Ježíše, i když meč bolesti pronikne její srdce.

Každá radost se rodí z kříže, ať už vnitřního, nebo vnějšího. Když ho neseš, nelituj se, ale plač a usiluj o nápravu svého života, abys byl nejenom obětavým, ale přímo obětí – a to obětí chvály, díkůčinění a dostiucínění. Tehdy se tvá víra posílí, naděje povznese a láska tě přivede k tomu, co je dokonalejší a milejší Bohu.“

Otec Anzelm od sv. Ondřeje (1884–1969)

Fotbal:

HRA, nebo MODLOSLUŽBA?

foto: Michal Bednarek | Dreamstime.com

Lidé bez myšlenky na věčnost žijí často v jakémsi neradostném, ale dynamickém napětí mezi nadějí a zoufalstvím, úspěchem a neúspěchem, ctižádostí a skromností, optimismem a pesimismem, sebevědomím a zoufalstvím. To vše je zřetelné v naší dnešní novopohanské společnosti, která uznává jen časný život a popírá ten věčný.

Velmi dobře to lze pozorovat na fotbalových zápasech a mistrovstvích. Vítězství vyvolává u novopohanů pocit obrovské pýchy, radosti a svobody, porážka naopak je důvodem k zoufalství a pocitu hanby. Vyústěním tohoto psychického stavu jsou chuligánské výtržnosti na fotbalových stadionech, spojené s demolováním zařízení a nezřídká i s agresivními fyzickými útoky proti pokojným občanům. Proč je tomu tak?

Pro mnoho novopohanů je fotbal jednou z důležitých náhražek za ztracené náboženství. Představuje jakýsi druh náhradní bohoslužby, když se úcta k jedinému pravému Bohu odbourala. Člověk ale hledá a potřebuje hodnoty, jimž se může plně oddat. Jednou z nich je fotbal. Ten sám o sobě je dobrou věcí, tak jako každý jiný sport. Jakmile se však stane náboženstvím, to znamená smyslem a cílem života mnohých fotbalových „fanoušků“, prvořadou hodnotou, potom přináší škodu a nikoli užitek. Zdevastované stadiony a zranění lidé jsou toho smutným důkazem.

V případě vítězství „mého“ týmu se stává radost tak významnou, že přechází přímo do rituálu, jemuž musí ustoupit všechny jiné hodnoty.

Pro fanoušky přestávají platit takové pojmy jako slušnost, ohleduplnost, takt, zdvořilost atd. To vše je smyto nevázaným „obřadem“ radosti, při němž se povoluje úplně všechno. Totéž platí i v případě porážky „mého“ týmu, kdy zármutek nad tím ústí do téhož rituálu, svým způsobem „smutečního“, avšak se stejným účinkem na věřejnosti.

Mnoho lidí v neděli místo na mši svatou jde „na fotbal“. Stadion se stává novou katedrálou, v němž se vzývají a uctívají noví „svatí“: útočníci, záložníci, obránci a brankáři. Ne, sport není špatný, sport je v jádru dobrý. Pouze to, co my jsme z něho udělali, je katastrofou! Stala se z něj modloslužba, která fascinuje miliony lidí.

Nikdo se neptá: Co musím dělat, abych se dostal do nebe? Mnoho lidí se ale ptá: Co musím dělat, abych se dostal na fotbalový stadion, abych sehnal lístky na ten či onen zápas? Jsou ochotni udělat všechno, aby se jim to podařilo, i lhát a podvádět.

Kdo chce jít do nebe, tak toto dělat nejenom nemusí, nýbrž přímo nesmí. Nikdo z těch, kdo opravdově touží po Bohu a Ježíši Kristu, nemá důvod se obávat, že na něho „nezbude“. Kdo žije podle Boží vůle, tomu se dveře do ráje pokaždé s jistotou otevrou, aniž by musel cokoliv dalšího podnikat. V tom je podstatný rozdíl mezi pravým a každým nepravým náboženstvím. K těm nepravým patří i současný fotbalový kult.

P. Reinhold Lambert,
Dienst am Glauben 6/2008, volný překlad -kb-

Druhý hlavní hřích: lakomství

Kdo zná katechismus, tak ví, že v sedmeru hlavních hříchů je na druhém místě, hned po pýše, uvedeno lakomství. Francouzský dramatik Molière ve hře „Lakomec“ představuje chorobného maniaka, pro něhož jsou peníze láskou a vášní. Nedal by z nich nikomu ani halíř, neustále se o ně třese strachem.

Jenže hřichem lakomství není pouze tato šílená závislost. Tím hřích lakomství nezačíná, tím totiž končí. Lakomec není jenom ten, kdo nechce druhému ze svého nic dát, jak se i někteří věřící lidé mylně domnívají. Podstata tohoto hříchu tkví mnohem hlouběji.

Starořecký filozof Sokrates často chodíval na tržiště a dlouho setrval u stánků, kde prodávali luxusní zboží: drahé oblečení, zlaté šperky apod. Nikdy si ale nic nekoupil. Když se ho ptali, proč tam chodí, odpovídal: „Zjišťuji si, kolik je na světě věcí, které k životu vůbec nepotřebuji.“ Těžko mohl někdo lépe vystihnout kořen hříchu lakomství.

Ten začíná pokaždé tam, kde člověk shromažďuje pro sebe v nadměrném množství hmotné statky, které vůbec nejsou pro jeho život nutné. Každý samozřejmě má své potřeby, jež se v jednotlivých epochách dějin od sebe liší. Dnes například internet nebo mobil není žádným luxusem, nýbrž důležitým a někdy i nezbytným nástrojem komunikace s lidmi. Auto také přestalo být přepychem a pro některé osoby představuje dokonce životní nutnost. Člověk by měl být i na určité kultur-

ní výši, k níž patří literatura, hudba, divadlo atd., což vyžaduje finanční i hmotné prostředky (knihy, CD, DVD apod.).

I toto je potřebou a nikoli „zbytečností“, podobně i ušlechtilé zájmy, tzv. „koničky“ (sport, zahrádkářství, cestování aj.). Do souvislosti s lakomstvím nelze také dávat, když si někdo, jenž nadprůměrně vydělává, pořídí vkusně zařízenou vilu, aby náležitě reprezentoval svůj stav. Hříchu lakoty se také nedopouští ten, kdo dbá o patřičnou výši svých peněžních úspor, aby např. po jeho smrti měli pozůstalí z čeho zaplatit pohřeb nebo aby jim mohl něco odkázat.

Až potud vše v pořádku. Zadržel ale začíná, když vidím, že můj soused si kupuje každé dva roky nové auto, pokaždé dražší než to předchozí. To přece nejde, nemohu strpět, že je bohatší než já, musím se mu proto za každou cenu vyrovnat! Mé staré auto přitom dobře slouží, nemám potřebu kupovat nové, jenže nemohu připustit, aby můj soused měl nade mnou vrch! Že momentálně peníze na nový vůz nemám? Nevadí, televizní reklamy jsou plné nabídek půjček od nejrůznějších finančních institucí... Tak začíná cesta do pekel, která už na tomto světě často končí exekucí. Člověk zaslepený vidinou nového auta, které vůbec nepotřebuje, ale touží po něm jen proto, že chce „trumfnout“ souseda, nepřemýšlí, jak bude milionovou půjčku s vysokým úrokem splácet a jestli je toho vůbec při svých příjmech schopen.

Čím více peněz a hmotných věcí jen proto, abych se „blýskl“ před druhými, abych vychutnával nad nimi svůj triumf, tím dříve mne čeká osud Molièrova „Lakomce“. Hřích lakoty spočívá právě ve lpění na hmotných statcích nebo na penězích, kdy jejich hromadění se stává smyslem a cílem lidského života.

Tuto mentalitu podporuje i všudypřítomná reklama, jež je součástí konzumního životního stylu a ideologie založené na praktickém materialismu. Není samozřejmě nic špatného na tom, že prodejci chtějí upozornit na své zboží a zaplatit si reklamu v televizi, jenže pochybná je vůdčí idea celého reklamního byznysu. Televizní divák si snadno odnese dojem, že kdo např. nebyl ještě na dovolené v Egyptě, není na patriční úrovni, kdo nepoužívá parfém jisté drahé značky, je zaostalý apod. Kdo se chce přesvědčit, že tato manipulace s lidmi funguje, stačí zajít si do hypermarketu a pozorovat, jaké zbytečnosti a cetky tam lidé nakupují, i když je zřejmé, že to nepotřebují. Televizní reklama je přesvědčila o opaku...

Právě toto je principiálně špatné, papež bl. Jan Pavel II. to analyzoval jako snahu „mít“, jež odporuje snaze „být“ a usiluje o její vytlačení z lidského povědomí. Tady je princip lakomství, druhého ze sedmera hlavních hříchů: hromadění zboží a peněz za každou cenu, i když to vůbec nepotřebuji. To se stalo hlavním smyslem mého života – a to vše jen proto, abych byl na patriční „úrovni“ ve smyslu televizní reklamy, abych se mohl „vytáhnout“ před druhými nebo abych netrpěl „komplexem méněcennosti“, že jiný má a já nemám.

Desáté přikázání zakazuje nenasytnost a touhu neomezeně si přivlastňovat pozemské statky; zakazuje nezřízenou žádostivost, vzniklou z bezuzdné záliby v bohatství a s ním spojené moci. Zakazuje také touhu spáchat nespravedlnost, kterou by byl poškozen pozemský majetek bližního.

„Když nám Zákon říká ‚nebudeš dychtit‘, užívá těchto slov v tom smyslu, abychom mírnili naši dychtivost po věcech druhého. Žízeň žádostivosti po cizím majetku je totiž nezměrná a nekonečná, nikdy se neukojí, jak je psáno: ‚Kdo miluje peníze, nenasytí se jimi‘ (Kaz 5,9).“

Katechismus katolické církve (č. 2536)

Katolický křesťan, spoléhající na Boha a Jeho milost, dostává tak k dispozici mocné prostředky, jak nepodlehnout vymýváním mozků reklamním byznysem a nenechat se ztročit dikaturou konzumismu. Nemusím mít všechno, co mi diktuje televizní reklamní šot, nevěřím sugesci, že když to postrádám, nejsem člověkem „na úrovni“. Jako katolík se řídím slovy sv. Pavla: „Ke svobodě nás povolal Kristus...“ (Gal 4,31). Jsem svobodným člověkem, ne otrokem konzumní diktatury, která deformuje lidskou mentalitu.

Jestliže nemám peníze na novou Toyotu, kterou mi neustále reklama předkládá jako nutnost pro lidi, kteří chtějí něco znamenat, nebudu škuldit peníze na úkor potřeb rodiny jen proto, abych si ji mohl koupit, když má škodovka dosud docela dobře funguje. Tím spíše pak se budu varovat jakékoliv půjčky, zvláště když je nejisté, jestli jsem solventní pro její splácení na vysoký úrok. Pokud nemám peníze na dovolenou na Mallorce, tak nebudu shánět peníze za každou cenu, abych tam mohl být, vždyť i naše vlast oplývá mnoha přírodními i jinými krásami.

Nejlepší terapií k dosažení této autentické křesťanské svobody a nezávislosti na penězích a hmotných statcích je dávání, jak učila bl. Matka Tereza. Z toho, co nutné ke svému životu nepotřebuji, dávám těm, kteří se bez pomoci druhých neobejdou. Starý zákon znal formu desátků, kdy každý Izraelita byl povinen dávat desetinu svých příjmů na potřeby kultu. Návrat k duchu tohoto ustanovení představuje nejučinnější formu boje proti pokušení lakoty. Bůh samozřejmě není účetní, který by přesně počítal, jestli dávám opravdu desetinu, pro někoho může být i tato částka příliš vysoká, nicméně každý katolík by měl zvážit, kolik je schopen ze svých přebytků pravidelně dávat druhým, potřebnějším než on. Je zcela lhostejné, jestli si zvolí nějakou charitativní instituci, nebo konkrétního člověka, jenž upadl do finančních potíží, nebo jestli věnuje své peníze chrámu či potřebám Církve, nebo iniciativám na ochranu nenarozeného života... Bohu jde především o úmysl, o postoj srdce, nikoli o formální stránku věci. Křesťan, který rád a z upřímného srdce dává potřebným, je nejvíce imunní proti pokušení lakoty, druhého hlavního hříchu.

„Liberální“ Evropa netoleruje pravdu

Lidé, kteří se chovají skandálně, usilují o to, aby pravda byla uznána za skandální. Nedávno vyvolal vlnu protestů „liberálních“ organizací belgický primas André Leonard, protože ve své knize napsal, že AIDS není trestem Boha za hřích pohlavní nečistoty, ale odpovědí lidské přirozenosti na špatné jednání člověka. Když člověk ničí životní prostředí, tak ono začne mít na něho negativní vliv. Když ničí lidskou přirozenost, tzn. když „zpronevěřuje lidskou lásku“, tak se rovněž nevyhne negativním vlivům a bolestným důsledkům. Belgický primas byl brutálně napaden za to, že hlásal pravdu, jíž rozumí každý normálně se vyvíjející žák základní školy, totiž že naše chování nelze oddělit od jeho přirozených důsledků.

Každé chování člověka vede ke konkrétním účinkům. Když muž a žena spolu nežijí před manželstvím a po uzavření sňatku zachovávají vzájemnou věrnost, tak se nedopouštějí žádného riskantního jednání a nic jim v oblasti sexu nehrozí. Když se ale chovají jinak, tak důsledkem nemusí být pouze manželská zrada, zpronevěra lásky a psychické zranění, nýbrž i ztráta zdraví a života. Nicméně v „liberální“ Evropě – která brání svobodu slova – právě liberální organizace prohlašují tyto názory za „šokující“ a „nepřijatelné“. Není už pochyb, že politicky korektní Evropan je ten, kdo sobě samému zakázal realisticky myslet nebo kdo se pouze z liberálních médií dozvídá, jak má myslet

a jaké myšlení je „nepřijatelné“. Pravděpodobně brzy budeme odsuzováni do vězení, když se odvážíme tvrdit, že homosexuální páry jsou nemocné, protože nemohou mít děti, a neplodnost je přece na seznamu chorob WHO (Světová zdravotnická organizace, pozn. překl.). Zanedlouho může být označen za trestný čin názor, že oplodnění in vitro neléčí neplodnost, nebo že předmanželská sexuální abstinence a vzájemná manželská věrnost jsou jedinými stoprocentně spolehlivými ochrannými prostředky před AIDS.

Ukazuje se, že liberální evropská „demokracie“ stojí na principu zákazu myšlení a říkání pravdy. Není náhodou, že pravda nejvíce znepokojuje ty, kteří nejvíce bloudí a přitom jsou považováni za „nejpokrokovější“ a „nejmodernější“. Takoví lidé nechtějí například nic vědět o tom, že kdo pro chvilku sexuální rozkoše riskuje zdravím i životem, ten dříve nebo později propadá zoufalství. Nechtějí také nic vědět o tom, že spolehlivost prezervativů při kontaktu s osobou nemocnou na AIDS je velice pochybná a cenou za tento kontakt bývá často smrtelná choroba. Nechtějí rovněž nic vědět o tom, že když vláda Ugandy r. 1990 zahájila kampaň pro předmanželskou abstinenci a manželskou věrnost, tak během pár let se v této zemi snížil počet děvčat nakažených virem HIV ze 38 na 7,3 procenta, čili více než o 80 procent! Prof. Farzin Davachi, americký lékař a specialista na HIV/AIDS, který

s vládou Ugandy na tomto projektu spolupracoval, prohlásil, že takových výsledků nebylo dosaženo nikde na světě. Šířit tuto informaci v „liberální“ Evropě však znamená hotový skandál, což potvrzují reakce na výpověď papeže Benedikta XVI., jenž se odvážil o těchto faktech nahlas mluvit. Ve skutečnosti však skandální a šokující názory hlásají ti, kteří utíkají od pravdy. Gayovští aktivisté například organizují „pochody hrdosti“ kvůli faktu, že mají právě „tuto“ sexuální orientaci. Liberální centra však neřeknou ani slovo, že taková výpověď je skandální a šokující. Potom se logicky mohou například i sexuální násilníci chlubit svojí „sexuální orientací“. Nikde si nepřechtíme ani neuslyšíme, že je nutno řídit se rozumem, láskou a odpovědností.

Civilizace smrti se vždycky pojí s civilizací lži, kdy člověk, jenž zpronevěruje vlastní důstojnost a posmívá se lásce a věrnosti, nechce nic vědět o důsledcích svého jednání. Ti, kteří žijí životem nedůstojným člověka, nejenže se pokoušejí přehlásit pravdu a svědomí, ale usilují též odejmout pravdu druhým lidem. Civilizace smrti se panicky bojí pravdy, protože nikomu není milé poznání, že ubližuje sobě i jiným. Právě proto civilizace života a lásky začíná hledáním pravdy. Ujišťuje nás o tom Ježíš, který od rána do večera učil své věrné realisticky myslet a varoval před zbabělostí vůči pravdě: „Budete poslouchat, a neporozumíte, budete se dívat, a nevidíte. Zatvrdilo se srdce tohoto lidu, jejich uši se otupily a oči zavřely, aby očima neviděli, ani ušima neslyšeli, ani srdcem neporozuměli...“ (Mat 13, 14-15).

Křesťan nesmí mlčet, když pravda je vydávána za skandální lež, nebo když liberální „intelektuálové“ a „humanisté“ zakazují realisticky myslet ohledně důsledků lidského chování a jednání. Křesťanství začíná hlásáním pravdy o tom, že existují požehnané a proklaté způsoby chování člověka. Láska k bližnímu začíná tím, že máme odvahu hledat a hlásat pravdu. Tu pravdu, která nejenom osvobozuje od hříchu, ale zároveň také lidi dobré vůle chrání před naivitou a lidi zvrácené demaskuje a obnažuje. V civilizaci, která umlčuje lidi hlásající pravdu a chrání lháře, se pravda stává cennějším než vlastní život.

P. Marek Dziewiecki,

Žródło 19. 12. 2010, překl. red.

Velká Británie: Zmizí Bůh ze skautské přísahy?

Britské skautky budou pravděpodobně již záhy skládat jinou přísahu než tu, kterou před sto lety vymyslel zakladatel skautingu Robert Baden-Powell. Celkem dvě rodiny totiž považují zmínku o Bohu v současné přísaze za diskriminační. Dívky v ní slubují „milovat Boha, sloužit královně a své vlasti, pomáhat ostatním lidem a dodržovat skautská pravidla“. Vedení dívčí skautské organizace (The Guide Association) nyní zvažuje, zda zmínku o Bohu odstraní úplně či zda zavede dvě verze přísahy. Bude tak zřejmě pokračovat trend tzv. modernizace celé organizace, která již nyní věnuje více času než tábornickým dovednostem výuce bezpečného sexu a práce s počítačem. Dívčích skautek je ve Velké Británii přes 600 tisíc.

Res Claritatis 27. 11. 2011

Rakousko: Čím se provinili?

Ve Štýrském Hradci byli odsouzeni 4 obránci nenarozeného života k pokutě ve výši 450–840 eur za to, že se modlili před místní potratovou klinikou.

Kreuz.net 22. 7. 2011

Důvěřuj Bohu!

„Žádný člověk, který uvažuje jen podle lidské logiky, neudělal zázrak. Božským způsobem jednat, kdo důvěřuje Mně. Když vidíš, že se tvoje záležitosti komplikují, řekni se zavřenýma očima: ‚Ježíši, postarej se...‘ Tak si počínej ve všech svých potřebách. Počínejte si tak všichni, a uvidíte velké, ustavičné i tiché zázraky. Zázraky, které nebudou navenek vypadat senzačně, ale pro vás budou velké a krom toho budou posilovat vaši důvěru a lásku ke Mně. Já, váš Bůh, se postarám. Ujišťuji vás!“

Ježíš Božím služebníku Donu Dolindovi Ruotolovi

Abigail Seidmanová

Zabila své dítě – dnes brání život

Když Američanka Abigail Seidmanová měla 10 let, její matka, zdravotní sestra, šla na potrat. Svou dceru vychovávala v tomtéž „duchu“. Abigail skutečně své první dítě zabila a její matka neskrývala radost. Dnes obrácená Abigail, matka dvou dětí (z nichž jedno je duševně postižené), brání počaté lidské bytosti v každé etapě jejich vývoje nezávisle na svéprávnosti nebo materiálním stavu rodičů. „Každé počaté dítě má od prvopočátku unikátní kód DNA, který určuje jeho výjimečnost – a toto nelze zpochybnit,“ říká tato žena.

Abigailina matka byla podle svědectví své dcery přesvědčena, že se rozhodla správně, když šla na potrat. „Matka začala velebit interrupce. Oznámila též, že už nikdy nebude mít děti....“ říká Abigail.

Ve feministických hnutích

Po zabití dítěte se Abigailina matka začala angažovat v organizacích bojujících za domnělou „emancipaci“ žen. Tam převládala proabortivní mentalita. V Toledo, ve státě Ohio, sama asistovala při „zákrocích“.

K jedenáctým narozeninám dala své dceři pilulku „den po“. Varovala ji neustále před znásilněním. Stále opakovala, že každý muž je potenciálním násilníkem. „Toto tvrzení se neustále opakuje jako mantra u všech feministek...“ – říká Abigail. Když měla 12 let, matka jí sdělila, že prý všichni lidé jsou bisexuální a dělení na pohlaví je „nesmyslem“. Ostříhala jí vlasy a nutila k tomu, aby v kruhu svých vrstevníků hlásala, že je bisexuálkou. Musela také na její příkaz nosit na batohu nálepky oslavující společenství lesbiček, bisexuálů, homosexuálů a transsexuálů.

Sekta

V té době Abigailina matka též skoncovala s jakýmkoliv kontakty s episkopální církví, již byla

formální členkou. Zakázala ve svém domě číst bibli a veškeré rozhovory na toto téma. Stala se vyznavačkou pohanského kultu viki a přitáhla k němu i svou dceru. Noví přátelé Abigail pocházeli z kruhů vyznavačů náboženství New Age. Dívka se začala výstředně oblékat. Svým spolužákům ve škole tvrdila, že prý je vědma, aniž dokázala vysvětlit, co to znamená.

Když Abigail dosáhla věku 15 let, začala brát drogy. Příznává, že jejich užívání, zejména LSD a marihuany, je v abortivní subkultuře velice populární. Narkotika byla dostupná i v prostředí, kde pracovala její matka, jejíž náplní práce bylo mimo jiné přesvědčovat ženy, které neplánovaně otěhotněly, aby šly na potrat. Abigail se tam často zdržovala.

Setkání s obránci života

Tehdy se Abigail poprvé setkala s hnutím pro-life, s obránci života, stojícími před matčíným střediskem, provádějícím potraty. Od té doby se začala vážně zabývat jejich argumenty. Potají četla knížky a letáčky o nezbytnosti ochrany života počatých dětí, prohlížela si snímky tělíček dětí zabitých potratem a poznávala nauku o životě dítěte v mateřském lůně. Největší vliv na změnu

jejího postoje však mělo chování žen, které se připravovaly na „zárok“ nebo už měly po něm. Zpozorovala, že pokaždé byly neklidné: spouštěly zrak, plakaly, dávaly najevo smutek. Byl to úplně jiný obraz než ten, který jí idealisticky předkládala matka. Ta tvrdila, že prý ženy, jež se rozhodly pro potrat, jsou vždycky klidné, sebejisté a pohodové. Když se Abigail matky zeptala, proč takové ženy nepotkala v jejím středisku, ta odvětila, že údajně byly „slabé“ a „obalamucené od křesťanů“. Ti prý nechtějí nic jiného, než aby ženy neustále rodily děti a aby bylo na světě co nejvíce analfabetů.

Abigailina matka dokonce říkala, že ženy, které podstoupily potrat, netrpí psychicky ani před, ani po zároku. Cítí prý především úlevu. Prohlašovala rovněž, že „ženy, jež šly na potrat, mají velkou zásluhu o lidstvo, které jim musí být vděčné“.

„Teď jsi jednou z nás“

Když měla Abigail 18 let, otěhotněla. Jak ona, tak i její partner nechtěli potrat. Zamýšleli porodit dítě a dát je k adopci. Abigailina matka však o tom nechtěla ani slyšet. Přinutila dceru jít do střediska, v němž pracovala, aby tam lékař dítě zabil. V sále, kde se to odehrálo, se shromáždilo 8 matčiných přítelkyň, které všechny podstoupily potrat. Některé z nich překonaly dokonce vzdálenost stovek kilometrů, aby se účastnily této „ceremonie“. Po „zároku“ tyto ženy Abigail řekly: „Teď jsi jednou z nás.“ Matka prohlásila, že je na svou dceru pyšná. Abigail vzpomíná, že nikdy předtím nebyla tak hrdá na její jiné skutky, jako právě na tento. Po potratu se Abigail začala hůře učit, až ji nakonec vyhodili ze školy.

Aktivita pro život

Ve věku 22 let se Abigail vdala. Po několika spontánních potratech se jí podařilo dvakrát šťastně donosit plod a porodit dítě. Později jí lékaři diagnostikovali rakovinu dělohy, podstoupila proto těžkou operaci. K tomu ještě přišla další rána: Ukázalo se, že její starší syn trpí na autismus. Tehdy započala změna jejího života.

Nejprve hledala pomoc u ateistů. Ti se velice divili, proč se napřed nepodrobila prenatalnímu vyšetření a nešla na potrat. Abigail však svého syna milovala a nedokázala si představit život bez něho.

Několik měsíců poté se obrátila na křesťanství. Zapojila se do hnutí prolife, vydává svědectví o svém životě a vyzývá k boji na obranu nenarozených. „Důležité je postavit se proti kultuře smrti, která pohání potratový průmysl. Většina lidí, kteří se vyslovují pro tzv. právo volby, o tom zhora nic neví. Vidí otázku potratů pouze jako náboženský problém a říkají: ‚Křesťané nenávidí ženy a sex.‘ Nebo chápou tuto záležitost jako věc civilního práva: ‚Ženy mají svobodu vlastního rozhodnutí ohledně reprodukce.‘ Mnoho lidí nemá ani ponětí o vědecky zjištěných faktech na téma vývoje lidského plodu. Rovněž tak neznají vůbec statistiky, které hovoří o neplodnosti, infekci, mimoděložním těhotenství, obtížném porodu, rakovině a psychických potížích. To všechno se velice často vyskytuje u žen po usmrcení počatých dětí. Tito lidé vůbec nic nevědí o vědeckých, a nikoli náboženských argumentech proti potratům...“, říká Abigail Seidmanová.

Malgorzata Pabis,
Zródlo 5. 12. 2010, překl. -red-

Ó, Bože, můj Bože!

Nic není v celém stvoření tak krásné jako mluvit s Tebou!

Nic není v celém stvoření tak povznášející jako myslet na Tebe!

Nic není v celém stvoření tak velké a nepochopitelné jako Ty, Bůh-Chléb ve svatostánku!

A nic není v celém stvoření tak milosrdné jako Tvé vlastní Já, když na mne shlížíš!

Co jsi Ty, ó, Bože? A co jsem já?

Jakési nic, které dosahuje až ke Tvému srdci, protože je Tvým majetkem!

Amen.

Matka Gabriele Bitterlichová

Mariánská Hora

Poutní místo, kam nepronikla komerce

Poutní svatyně patří už několik staletí k ozdobě naší krajiny – a na tom díky Pánu Bohu nedokázaly nic změnit ani diktatura marxistického ateismu, ani současná nadvláda konzumního materialismu. Nádherné, většinou barokní poutní chrámy, zasvěcené převážně Panně Marii, stojí zde nadále jako svědkové upřímné zbožnosti a důvěry v Matku Boží našich předků. Mnoho jich je známých, ale ještě více neznámých. Ty druhé mají jednu velikou výhodu: Jejich malé povědomí u veřejnosti způsobilo, že sem neproniklo rušivé tržiště prostředí se stánky a obchůdky, s nímž se často setkáváme jinde.

Přesně toto platí o Mariánské Hoře u Lanškrouna ve východních Čechách. Nepříliš velký kostel Narození Panny Marie ve výšce cca 500 m je úzce spojen s poutěmi českých, moravských, polských a německých katolických věřících minulých dob do známého rakouského poutního místa Mariazell. Tady na Mariánské Hoře

se shromažďovali před náročnou desetidenní pěší chůzí. Vyráželi hned po Božím hodě svatodušním, aby stihli v Mariazell svátek Božího Těla. Za tu dobu museli překonat 350 km. Šli přes Letovice, Brno a Mikulov do Vídně, odtud potom do Mariazell ve Štýrsku. Zpátky kráčeli jinudy: přes Lilienfeld na Znojmo a odtud směrem k vrchovině Moravského krasu, kde navštívili známá poutní místa Vranov, Křtiny a Sloup. Každý poutník musel mít svůj ranec s jídlem, hlavně nesměly chybět chléb, sýry a sádlo a také litrový kastrol na vaření polévky. Vařili tak, že se utábořili někde v přírodě, nasbírali roští a zapálili oheň. Přespávali u moravských a rakouských vesničanů, pro něž bylo ctí přijmout poutníky do Mariazell. Protože jich ale bylo hodně, tak museli spát v kůlnách a na senících.

K pouti neodmyslitelně patřila účast na ranní mši svaté v místě, kde právě nocovali. Během cesty zpívali zbožné písně a modlili se denně 7 růženců: K radostnému, bolestnému a slavnému přidávali ještě zvláštní růženec k Nejsvětější Trojici, ke sv. Josefu, dále pak korunku ke Kristu Pánu a další korunku k Panně Marii.

O těchto poutích máme dochovanou první zmínku r. 1780. Je útechyplné a radostné, že ani osvícenské „propitoutnické běsnění“ za vlády císaře Josefa II. nedokázalo

zlikvidovat tuto krásnou tradici. R. 1878 vydává jeden z nadšenců těchto náročných pěších poutí Leopold Fiala spis pod názvem „Cellenské cesty“. Tam se dozvídáme, kudy poutníci chodili a jakým programem svoji namáhavou cestu naplňovali. L. Fiala se ve svých 35 letech stává hlavním organizátorem těchto akcí. Účastnily se jich každoročně asi dvě stovky lidí, někdy i ještě víc.

Bylo by však omylem domnívat se, že Mariánská Hora sloužila pouze jako shromaždiště poutníků do Mariazell. Má také svůj zázrak, i když ve srovnání s jinými poutními místy poměrně mladý. Stal se roku 1814, kdy jistý Antonín Kepřta z Kunvaldu u Žamberka, velký mariánský ctitel, převážel koňským povozem na Moravu mlýnské kameny. Jel přes Mariánskou Horu, byla již tma, a vůz s těžkým nákladem se na něho převrhl. Viděl, že jej čeká neodvratná smrt, proto prosil Matku Boží Mariazellskou o šťastnou hodinku smrti. Náhle se však objevilo tajemné silné světlo. V jeho záři se zjevila panna v bílém, jež bez potíží zvedla vůz. Kepřta vstal bez sebemenšího zranění. Jako projev vděčnosti vůči Panně Marii se zavázal, že se bude každoročně účastnit pouti do Mariazell, což také celý zbytek života dodržoval.

Zpráva o zázraku učinila Mariánskou Horu známou v celém kraji. Hlavní organizátor poutí Leopold Fiala se proto rozhodl na počátku 60. let 19. stol. postavit zde malou kapli, a poněvadž byl povoláním kameník, vytesal před ní pískovcový sloup. Vedle kaple zbudoval domek, do něhož se nastěhoval. Kaple však brzy přestala stačit rostoucímu návalu poutníků. Proto se Fiala rozhodl postavit na Mariánské Hoře kostel. Původní kaple a sloup stojí dnes uprostřed tohoto chrámu, jehož interiér a hlavní oltář zhotovil mladý Fialův učeň Josef Langer. Je to kopie liturgického prostoru svatyně v Mariazell, proto se také Mariánské Hoře říká „malá Mariazell“. Kapli zdobí obraz Nejsvětější Trojice, který poutníci přivezli z Mariazell, a kopie Čenstochovské Madony, již darovali Mariánské Hoře Poláci. Umístění Matky Boží na sloupu připomíná španělské poutní místo Zaragoza.

R. 1885 královéhradecký biskup Josef Hais oficiálně ustanovil Mariánskou Horu poutním místem. Poté byla vybudována křížová cesta. Původní domek Leopolda Fialy, který r. 1881 zemřel, se po následných stavebních úpravách stal poutním domem. Jistou dobu se zde starali o kostel a o poutníky bratři III. řádu sv. Františka, potom obětaví laikové. Dnes je hospodářem kostela pan Antonín Pecháček. Poutní mše svaté se zde slouží od května do října každou neděli v 16 hod. Mariánská Hora spadá pod farnost Dolní Čermná, kde je současným duchovním

správce Otec Josef Roušar. Prohlídku kostela umožní a informace podá správce svatyně pan Antonín Pecháček, tel. č. 465 393 725.

Kritikové naší katolické minulosti často hovoří o údajné pouhé „formální“ zbožnosti našich předků. Mariánská Hora u Lanškrouna se svojí poutní svatyní a tradicí mariázelských poutí však dokazují pravý opak. Nadšení, které čiší ze spisku Leopolda Fialy, je odrazem toho, s jakou vroucí láskou k Pánu Bohu a k Panně Marii podstupovali katoličtí věřící 19. století tyto nemalé oběti desetidenní pěší pouti, náročné jak fyzicky, tak zdravotně, tak i duchovně. Nazvat toto „formalismem“ by bylo jejich hrubou urážkou. Naopak musíme konstatovat, že se od zbožnosti a víry našich předků v 18., 19. a ještě i v první polovině 20. století máme hodně co učit. Víra ctitelů Mariánské Hory a poutníků do Mariazell, jak ukazují dokumenty, byla prostá, nefalšovaná, hluboká a radostná. Kéž by se naše víra také stala takovou!

Světce pravdivého světla

Tak lze nazvat sv. Raymunda z Peñaforte, jehož svátek církev slaví 7. ledna. Je patronem právníků. Narodil se v Katalánsku na Pyrenejském poloostrově poblíž Barcelony ve šlechtické rodině r. 1175. Stal se knězem, po studiích v italské Bologni odborníkem na kanonické právo a generálním vikářem barcelonské diecéze. Napsal spis pod názvem „Summa práva“.

Přesto tuto slibnou kariéru k vysokým církevním hodnostem, která se před ním otvírala, opustil a r. 1222 vstoupil do řádu sv. Dominika, aby se jako chudý potulný kazatel věnoval misii mezi mohamedány. Ti v té době ovládali většinu Pyrenejského poloostrova. Měl vidění, že právě skrze řád sv. Dominika se budou dít na území Španělska četné záznaky obrácení muslimů na katolickou víru. To se také stalo, Raymund navštěvoval oblasti, které obývali mohamedáni, a svým kázáním mnoho z nich přivedl do církve.

Nežůstalo však jen u toho. Raymund mohl kázat mezi mohamedány pouze na území ovládaném aragonským katolickým králem Jakubem I. Na teritoria, kde panovali arabští kalifové, byl křesťanským misionářům vstup zakázán. Mnoho tamních katolíků muslimové zajali a učinili z nich otroky. Sv. Raymund se proto zasazoval o vykupování křesťanských otroků z moci mohamedánských Arabů. Se sv. Petrem Nolaskem spoluzakládal rytířský řád mercedářů, který se věnoval sbírání peněz na vykupování věčících z muslimského otroctví. Raymund sestavil pro tento řád stanovy a speciální liturgii.

Jeho vynikající právnícké schopnosti nezustaly skryty církevním představeným. Papež Řehoř IX. ho povolal na nějaký čas do Říma, aby vypracoval aktuálnější příručku kanonického práva. Ta vešla ve známost pod názvem „Dekretály Řehoře IX.“. Tento papež si jej tak cenil, že si ho vyvolil za svého zpovědníka. Jak uvádějí pozdější světcovi životopisci, Raymund s oblibou dával papeži za pokání intenzivnější péči o chudé. Napsal také „Summu

foto: archiv

pro zpovědníky“, „Summu pro pastorači“ a „Summu o manželství“.

Po návratu z Říma do rodného Katalánska byl pověřen funkcí inkvizitora. Napsal též příručku pro inkvizitory, kde popsal, jak má vypadat proces s heretiky. Marně by tam někdo hledal mučení a trest smrti. Je známo, že sv. Raymund během své inkvizitorské praxe nikoho neposlal na hranici ani neprováděl výslech útrpným právem.

Po pár letech se musel znovu vrátit do Říma, protože ho spolubratři dominikáni zvolili generálem řádu. Bránil se tomu, jak mohl, a jen z poslušnosti tento úřad nakonec přijal. Dal řádu nové stanovy. R. 1240 se vrací zpět do Katalánska, kde žije v klášteře jako prostý pokorný mnich. Věnuje se opět misijní práci mezi muslimy.

Král Jakub I. si ho vybral za zpovědníka. To se stalo nakonec pro světce těžkým břemenem, protože panovník neustále porušoval 6. a 9. přikázání, takže mu musel odpírat rozhřešení. Legenda z 15. stol. vypráví, že jednou na ostrově Mallorca se Raymund rozhodl nemravného vládce opustit. Král zakázal pod trestem smrti poskytnout světci při útěku z ostrova pomoc. Svätý dominikán si ale věděl rady. Zašel do přístavu, vzal do ruky kyj, přivázal na něj svůj plášť a učinil znamení kříže. Kyj se stal stožárem a plášť plachtou. Tak doplul Raymund až do Barcelony.

Zemřel r. 1275 ve vysokém věku 100 let. Byl přítelem svého řádového spolubratra a církevního učitele sv. Tomáše Akvinského. Autor „Kroniky aragonského krále Jakuba I.“ Petr Marsilio píše: „Raymund ve své touze obrátit nevěřící prosil znamenitého doktora a mistra svaté teologie bratra Tomáše z Akvinu, považovaného po bratru Albertovi za největšího filozofa světa, aby napsal spis proti bludům nevěřících, který

by sňal z jejich očí silný zákal temnoty a ukázal těm, kteří chtějí uvěřit, nauku pravdivého světa. Mistr vyhověl pokorné prosbě tohoto otce a napsal

spis ‚Summa proti pohanům‘, o němž se říká, že se mu v této oblasti nic nevyrovná.“

Hagiographus, Žrůdlo 2. 1. 2011, volný překl. -akm-

ZÁRMUTEK ČISTÉ DĚTSKÉ DUŠE

Den před Vánoce jsem pospíchala do supermarketu dokoupit dárky, které jsem nestihla. Když jsem uviděla ten nával lidí, přešla mne chuť nakupovat a začala jsem brblat. „To tady můžu čekat věčnost, ty Vánoce začínají být čím dál víc stresové, kdyby se tak dal celý ten shon prospat...“ říkala jsem si v duchu. Nakonec jsem se ale přece jen probojovala do oddělení s hračkami, začala nadávat na ceny a přemýšlet, jestli si mé děti budou vůbec s těmi hračkami hrát.

Jak jsem tak bloudila mezi regály, náhle jsem uviděla asi šestého chlapce, který k sobě tulil jednu panenku. Hladil ji po vláskách a měl velice smutný pohled. Potom se otočil k jedné starší paní a zeptal se: „Babičko, víš jistě, že nemám dost peněz, abych si mohl tuto panenku koupit?“ Žena mu odpověděla: „Sám víš, že nemáš dost peněz, zlato...“ Potom poprosila vnučku, aby na ni chvíli počkal, že se ještě na něco podívá. Chlapec měl ale pořád v náručí panenku. Nakonec mi to nedalo a zašla jsem k němu: „Komu bys chtěl tu panenku koupit?“ „Tu panenku chtěla moje sestřička na Vánoce, byla si jistá, že Mikuláš jí ji přinese pod stromeček.“ „Když jí tolik chce mít, tak to jí Mikuláš určitě přinese,“ řekla jsem. „Ne, ne, tam, kde je teď, už jí Mikuláš nemůže přinést dárky. Aby panenku dostala, tak ji musím dát mamince, aby jí ji odevzdala, až tam půjde.“ Chlapcovy oči ještě více zesmutněly. „Má sestřička šla k Ježíškovi, aby byla s ním. A tatínek mi povídal, že i maminka půjde za chvíli za Ježíškem, tak jsem si myslel, že by jí tu panenku tam mohla vzít.“

Potom mi ukázal jednu milou fotku, na které se šťastně usmívá. „Tu fotku bych jí chtěl taky poslat, aby na mě nikdy nezapomněla. Mám velice rád svou maminku a přál bych si, aby neodcházela, ale tatínek říkal, že musí odejít, aby mé sestřičce nebylo smutno.“

Znovu se podíval smutnýma očima na panenku. Rychle jsem vytáhla peněženku, nepozorovaně

z ní vzala peníze a řekla chlapci: „Pojď, přepočítáme tvoje penízky, co když přece jen budou stačit na tu panenku?“ Rychle jsem přidala k penězům, které mi dal, ty svoje, tak aby si toho nevyšiml, a začali jsme počítat. Peněz na panenku bylo dost a ještě mu zbylo. Chlapec zvolal: „Děkuji ti, Bože, že jsi mi dal dost penězku.“ Potom se na mě podíval a řekl: „Víš, včera jsem prosil Pánbíčka, aby mi dal dost penězku na panenku, aby ji maminka mohla vzít sestřičce, a on mne vyslyšel! Ještě jsem chtěl mamince koupit jednu bílou růžičku, ale to už jsem si netroufal Pánbíčka o to prosit. Ale on mi dal víc, abych mohl koupit panenku i růžičku. Víš, maminka má velmi ráda bílé růžičky.“

Za pár minut se vrátila chlapcova babička a odešla. Já jsem pokračovala v nákupech, ale už ve změněné náladě. Stále jsem musela myslet na toho chlapce. Vzpomněla jsem si na článek, který jsem četla v novinách před dvěma dny. Psalo se tam o opilém řidiči, jenž se srazil s jiným autem, v němž seděla mladá žena se svou dcerkou. Děvčátko na místě zemřelo a matka byla v kritickém stavu. Pár dní po setkání s chlapcem jsem si přečetla článek, kde se psalo, že jeho máma zemřela.

Hned jsem běžela do květinářství, koupila kytici bílých růží a vypravila se na pohřeb. Na místě, kde se rodina mohla naposledy rozloučit se svou nejmilejší, ležela v rakvi mladá žena, v ruce kytici bílých růží a vedle sebe měla položenou chlapcovu fotku s panenkou. S pláčem jsem opouštěla hřbitov. Ale s pocitem, že můj život se změnil. Láska, kterou chlapec cítil ke své mamince a sestřičce, byla úžasná. A jeden opilý řidič mu v setině vteřiny vzal maminku i sestřičku, které tolik miloval.

Autorka anonymní, zpracoval Vladimír Pavlík, převzato z časopis Svědomí 11/2010, překlad -red-

Vánoce bez dárku

Jirka se letos vůbec netěší na Vánoce. Ne, věkem to není, i když je mu už třináct let a puberta klepe na dveře. Zítra je už Štědrý den a on tuší anebo dokonce ví, že nic pod stromeček nedostane. Slíbila mu to maminka, která své slovo dodržuje.

Co se stalo? Oslavoval narozeniny. Navečer byla celá rodina na mši svaté. Tatínek předčítal z Písma svatého, maminka nesla s babičkou obětní dary, on s bráškou Emilem ministroval. Všichni mu blahopřáli, pan farář ocenil, jak pravidelně chodí na mši svatou. Potom byla domácí oslava. Maminka mu dovolila, aby si pozval kamarády. Povídali si, pouštěli písničky, hráli hry. Bylo to fajn až na to, že po oslavě zůstal v pokoji nepořádek.

Ráno mu maminka nařídila: „Jak přijdeš ze školy, tak hned v pokoji uklid. Večer k nám přijde návštěva.“

Ale jemu se odpoledne tak nechtělo. Po oslavě byl unavený, ospalý. Doma nikdo nebyl, a tak usnul na váleňdě. Vzbudili ho až kluci, kteří ho lákali ven na sjezdovku. Vzal sáňky a vrátil se až za tmy. To už se mu do uklízení vůbec nechtělo. Navíc si uvědomil, že za půl hodiny začíná mše svatá. A on slíbil panu faráři, že dneska přijde. Ne, teď uklízet nemohu. Udělám to, až se vrátím. Ale co když přijde návštěva dříve? V tom případě je to její chyba...

Jenomže návštěva přišla zároveň s maminkou. Když paní domu otevřela pokoj, zůstala jako opařená. Styděla se, že uvedla očekávanou návštěvu do takového nepořádku. Omlouvala se, vysvětlovala, bylo jí trapně. Když se Jirka vrátil z kostela, tak s ním vůbec nemluvila. Teprve od tatínka se dozvěděl, co se vlastně stalo. Po odchodu návštěvy se Jirka mamince omluvil.

Rozhněvaná maminka mu odpověděla: „Styděla jsem se. Mohla jsem se omlouvat, jak chtěla. Stejně si mysleli, že jsem nepořádná ženská. Jak teď před nimi vypadám? Podrazil mě, spoléhala

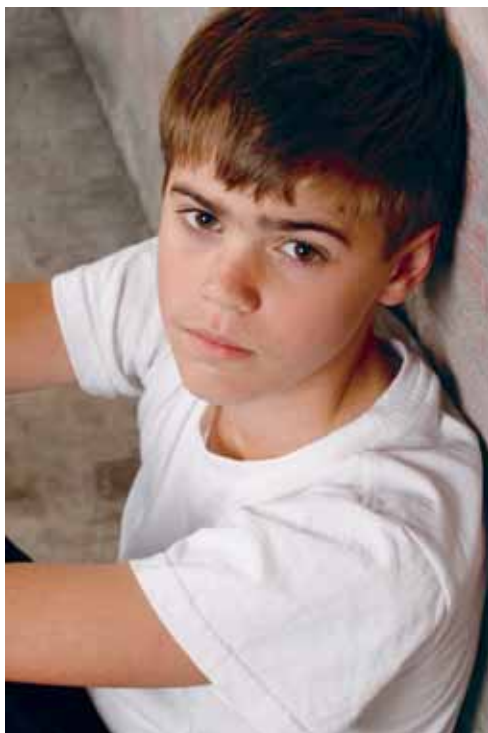

foto: Vanessa Van Rensburg | Dreamstime.com

jsem na to, že uklidíš. Na Vánoce nic nedostaneš, nepočítej s žádným dárkem!“

Do svátků chyběl týden. Sekal dobrotu, snažil se pomáhat. Maminka s ním začala zase normálně mluvit. Přesto se na Štědrý den ráno probouzí s divným pocitem: Dostanu dneska nějaký dárek? Po štědré večeři se shromažďuje celá rodina u stromečku. Zpívají koledy a pak se rozdávají dárky. Nejmladší Miluška vyvolává jména na dárkách, ale Jirka mezi nimi není.

Konečně přece jenom slyší své jméno. Říká jej maminka a podává mu velký balík, který je však velmi lehký. S obavou jej přebírá. Všichni se na něho dívají. Jsou zvědaví, jak maminka porušila svůj slib. Rozhoduje se: ne, tady jej rozbalovat nebudu. Rychle vstává a odchází do dětského pokoje. S napětím uvolňuje z balíku ozdobnou šňůru a strhává papír. Otevírá krabici a vzápětí uskočí, jako by tam byl nějaký štír. Pak se k obsahu vrací a tupě se dívá na kbelík, lopatku na smetání, smetáček a saponátový přípravek.

Chvilí je vztekly, pak brečí, až nakonec přemýšlí, co řekne klukům, když se ho budou ptát na dárky.

Vtom ucítí, že ve dveřích někdo stojí. Ohlédne se. Spatří maminku.

„Tuším, jak ti je,“ začíná zvolna rozhovor se synem, „možná ještě hůře jsem se cítila já, když jsem vítala hosty v nepořádku. Věřím, že si to budeš pamatovat a nikdy už druhého nepodrazíš.“

Z dětského pokoje nevytláčí Jirka celý večer. Když odchází na půlnoční, tak pozdraví jenom tak na půl pusy. Ne už ze vzteku, ale je mu strašně líto, že takto dopadl. Spěchá. Chce být v sakristii první. Obleče se a půjde zpívat koledy do kostela. Tak se vyhne zvědavým dotazům...

Ale v sakristii se už obléká Kamil.

„Cos dostal za dárky?“ ptá se ho hned.

Ale když Jirka neodpovídá a hrne se k oblečení, začíná Kamil vyjmenovávat, co dostal on. Jirka jakoby zdálky slyší, že o dva roky mladší ministrant má nové brusle, hokejku, bezvadnou počítačovou hru...

Je mu zase do breku. Ale copak můžu bulit jako malý kluk? Ne, musí být na sebe tvrdý. Kluci přece nesmějí poznat, že brečím. Co bych jim řekl?

V slzách nahmatává své oblečení a utírá si obličej do rochetky. Tu naráží na něco tvrdého. Vsunuje ruce dovnitř oblečení a vytahuje podlouhlou úzkou krabičku. Vypadá to jako bonboniéra. Kde se tu vzala? Na krásně ozdobeném balíčku je přilepená obálka s jeho adresou. Spěšně ji otevírá. Poznává okamžitě úhledné maminčino písmo. Čte: „Doma jsi dostal dárek, abys mohl odčinit zlo, které jsi napáchal. Tady máš dárek za všechno dobro, které jsi vykonal, především za poctivou ministrantskou službu. Krásné Vánoce ti přejí rodiče.“

Vrací dopis do obálky a nervózními prsty rozbaluje dárek. Nemůže věřit vlastním očím, když nachází sérii lístků pro dvě osoby na mistrovství světa v hokeji, které se bude na jaře hrát v Praze. Plní se tím sen, který se neodvažoval vyslovit nahlas.

„Mamí,“ zajíkuje štěstím, až tím přivolá Ondru.

„Co je ti?“ zeptá se ho poněkud vystrašený kluk.

„Podívej, co jsem dostal od Ježíška!“

„To máš fakt lístky na mistrovství světa?“ nemůže Ondra uvěřit pokladu, jaký drží v ruce, „to muselo stát moc peněz.“

„Muselo, podívej, mám to na naše reprezentanty. A tu jsou lístky dokonce na semifinále turnaje!“

Jirka balí vysněný poklad. Jde tam, kam chtěl před chvílí jít. Tehdy se slzami smutku, teď s rozzářenými očima. Usedá do chrámu, kde věřící zpívají koledy. Přidává se k nim svým jasným hlasem. Zpívá novorozenému Ježíši a děkuje mu za nejlepší mámu na světě. Dovede ho potrestat, ale i pohladit. A to pohladení dává vždycky zapomenout na všechno plísnění.

„Děkuji ti, malý Ježíši,“ šeptá mezi slokami, když varhaník tiše improvizuje, „tobě v první řadě děkuji za ty vstupenky na hokej. Tys to určitě vnukl rodičům, abys mi udělal radost. A pak: rodiče mám od tebe, proto i ten hokej bude vlastně od tebe. Amen.“

Josef Janšta

(Zveme k návštěvě stránek autora
<http://josefjansta.opava.org>)

Drahe děti, co myslíte: měli Pán Ježíš, Panna Maria a svatý Josef radost, když je hned po narození Pána Ježíše přišli navštívit pastýři, kteří v noci místo odpočívání pospíchali, aby mohli Pána Ježíše pozdravit: Anebo když přišli učenci z východu (Tři králové), kteří museli vykonat velmi dlouhou

z Marie Panny a stal se člověkem.“ Pán Ježíš přišel proto, že nás má nesmírně rád. Na každého z nás myslí dávno předtím, než jsme se narodili. Chceme,

Nejhezčí Vánoce: Dělat radost Pánu Ježíši

cházeli s velkou radostí v srdcích.

To bylo o prvních Vánocích v městě Betlémě. Splnilo se to, na co čekalo celé lidstvo, to, co Pán Bůh předpovídal slovy proroků, že přijde ten, který bude Zachráncem, Spasitelem, pro všechny, kdo se k němu obrátí. Druhá božská osoba, Syn se stal člověkem a už se narodil. To byla největší radost pro ty, kdo ho s láskou přišli navštívit.

Pána Ježíše s velkou radostí našli a poznali ti, kdo ho hledali s láskou. Pastýři, učenci, a v chrámu staří Simeon a Anna. Nepoznali a ne našli ho ti, kdo ho nehledali s láskou: obyvatelé Betléma, kteří věděli, kde se má narodit, ale nenapadlo je tam jít; Herodes, který ho chtěl zavraždit.

Při nedělní mši svaté říká vám: „On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha Svatého přijal tělo

abychom byli šťastní, říká nám, co je k tomu třeba, a stále nám pomáhá. Zvláště pomáhá, když přijde nějaké trápení. Nebo když nás něco nebo někdo láká k něčemu zlému. Protože nás má tolik rád, vzal na sebe i hrozné utrpení a zemřel na kříži. Ale třetího dne vstal z mrtvých. Připravil nám místo ve věčném nejkrásnějším nebeském domově. Chce, abychom tak žili, abychom tam přišli. Nenutí, ale s láskou zve.

O prvních Vánocích přišli pastýři a učenci z východu. Ale On je s námi stále, i když ho nevidíme. Slíbil předtím, než vstoupil na nebesa: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ A tak i my slavíme Vánoce každý rok. I my můžeme dělat radost Pánu Ježíši, Panně Marii a svatému Josefovi jako tenkrát pastýři a učenci. I my můžeme Pána Ježíše navštěvovat. Zvláště se s ním setkáváme při mši svaté. O Vánocích je nejdůležitější a nejkrásnější účast na mši svaté v neděli 25. prosince,

to je slavnost Narození Páně, nazývaná také Boží hod vánoční, a v neděli 1. ledna, slavnost Matky Boží Panny Marie.

O slavnosti Narození Páně bývá v některých kostelech první mše svatá už odpoledne nebo večer na Štědrý den, nebo v noci, často o půlnoci, protože Pán Ježíš se narodil v noci. Ale pak také bývá ještě mše svatá ve dne, protože každý nemůže přijít v noci. Tyto dva dny, 25. prosince a 1. ledna, jsou o Vánocích nejdůležitější. Kdo by vlastní vinou z lenosti zanedbal v nich mši svatou, ačkoli by snadno mohl na ní přijít, nemohl by mít v srdci vánoční radost, protože by Pánu Ježíši žádnou radost neudělal a poskvrnil by svou duši hříchem. O Vánocích máte prázdniny, a tak někteří z Vás přijdou rádi i v jiné dny na mši svatou.

Ale nestačilo by chodit na mši svatou, kdybychom byli zlí na druhé. Pán Ježíš nám říká: „Co

jste udělali jednomu z mých nejmenších bratrů, mně jste udělali.“

Proto se snažme být na každého hodní, dělat každému radost a tak budeme dělat radost Pánu Ježíši, můžeme jim ukázat betlém v kostele nebo doma nebo v Bibli s obrázky.

Často vzpomeňme, že Pán Ježíš nás má tolik rád, a snažme se dělat mu radost pořád.

S modlitbou za to, abychom to všichni s jeho pomocí stále lépe dovedli, Vám všem krásné, radostné Vánoce plné Božích milostí srdečně přeje

Váš P. Bohumil Kolář

Lukostřelec a jeho luk

Luk řekl svému lukostřelci: „Prosím tě, nenapínej mě tolik, moc mě to bolí. A kdyby to šlo, povol mi trochu tětivu, bude se mi žít mnohem volněji. Mohl bys při tréninku střílet na poloviční vzdálenost, takže by to na tvůj výcvik vlastně nemělo žádný vliv.“ Lukostřelci se to moc nelíbilo, ale když jeho luk vytrvale škemral a vymýšlel záplavy dobrých důvodů, nakonec souhlasil. Trenér však byl neoblomný. „Bud' budeš trénovat jako ostatní podle mých pokynů,“ řekl lukostřelci, „nebo si hledej jiného trenéra. Vlastně mohl by tě trénovat ten tvůj moudrý luk...“ Lukostřelec si nebyl moc jistý svým návrhem nových tréninkových metod, vycházejících ze zásady udržovat co nejlepší vztahy se svým nástrojem, právě proto, že potřeboval umlčet vlastní nejistotu, a tak vybuchl rozhořčeně: „Taky že půjdu, už vás nepotřebuji. Budu trénovat se svým lukem, a to ještě uvidíte, co my dva dokážeme! Sbohem!“ Sbalil si své „nádobíčko“, přidal k němu několik terčů a zmizel, ani se neohlédl.

Lukostřelec tedy začal trénovat sám a po svém. Střílet na poloviční vzdálenost bylo mnohem pohodlnější. „To je paráda,“ říkal si, „ušetřím spoustu sil, které mi pak pomůžou zvítězit na závodech.“ Nespokojený luk okamžitě využil příležitost: „Kdybys vzdálenost cíle ještě víc zkrátil, ušetřil bys ještě víc sil a na soutěži bys byl zaručeně jednička!“ Ani nemusel příliš rozvíjet svou výřečnost, lukostřelec ho poslechl téměř bez váhání. Zlatý střed lukostřeleckého terče ho už nezajímalo, jeho snažení bylo teď zaměřeno spíše k tomu, jak přesvědčit ostatní, že on měl pravdu. „To bude paráda, až za mnou na závodech příleze trenér a bude mě prosit, abych se vrátil do družstva! Ale já se budu moc a moc rozmýšlet...“ zasníl se jednou, když svoji metodu tréninku dovedl až k dokonalosti. Rozhodující střetnutí už bylo za dveřmi, a lukostřelec přišel na to, že nejvíc sil ušetří, když nebude střílet vůbec. Sundal z luku tětivu, aby si odpočinul i on, a celé dny si jenom povídali, jak zvítězí a jak budou slavní a důležití. Konečně přišel dlouho očekávaný slavný den a pro našeho lukostřelce skončil přesně tak neslavně, jak si všichni myslíte. Jeho plány a představy se rozplynuly jako první sníh, zbylo z nich jen bláto. Jedno se však splnilo: trenér za ním přišel a nabízel mu návrat – ba ještě víc, on ho o ten návrat opravdu prosil!

Ta prosba v lukostřelci cosi zlomila: „Čekal jsem, že se mi budete smát, že mnou budete pohrdat a roztrubovat po světě, že mám, co jsem chtěl a co jsem si zasloužil. A vy zatím... Vždyt bych měl prosit já vás! Prosím vás o šanci pro sebe i pro svůj luk.“

Uběhl rok a zase probíhal tytéž lukostřelecké soutěže. Hádejte, kdo vyhrál – a to hned dvakrát, v soutěži i nad sebou samým?!

P. Václav Trmáč

Poděkování

Srdečně Vás zdravím a dovoluji si napsat příběh, jak obdivuhodně se naše nebeská Maminka, Panna Maria, stará o své děti.

Když jsem ovdověla, za nějaký čas jsem se znovu vdala. Při křížové cestě na Sv. Hostýně jsem prosila Pannu Marii „za správnou volbu manžela“. A tak nyní již 4 roky žiji blízko Sv. Hostýna a všechno svěřuji do ochrany Panny Marie Svatohostýnské. Skamarádila jsem se tady s velmi milou příbuznou mého manžela, se kterou jsme si rozuměly, a s dalšími dvěma jeho sestřenicemi se střídavě navštěvovaly.

Před rokem na manželových narozeninách byla i Mařenka, moje kamarádka, která ale již dva roky statečně bojovala se zhoubnou nemocí rakovinou.

Když se začala zpívat píseň „Nastokrát buď pozdravena, ó, Matičko Hostýnská“, dala jsem Mařence do ruky „Malý zpěvník zapomenutých písní“ a ona sólo zpívala všechny sloky této krásné písně. Někteří kouleli očima, divili se, nechápavě, ale ona stále zpívala z plných plic.

Asi za tři měsíce (v září) jsem já slavila děkovnou mši sv. na Sv. Hostýně za své narozeniny (60) a Mařenka tam byla po dlouhé době (asi 50 let) u sv. zpovědi a sv. přijímání.

Když jsem s manželem letos před Velikonocemi navštívili Mařenku, byli jsme velmi bolestně překvapeni. Nemoc ji změnila k nepoznání, ale na duchu byla velmi čistá. Když jsme na chvíli osaměly, svěřila se mi, že byla členkou KSČ a dělala předsedkyni KSČ ve své vesnici, a tak do kostela nemůže jít, ale na Sv. Hostýn by ráda jela, jenže nemá sílu.

Svěřila jsem to místnímu knězi a ten se ujal vedení na její bolestné cestě s Ježíšem v Eucharistii. Pravidelně ji na této cestě navštěvoval a posiloval svátostmi. Ještě dvakrát jsem ji navštívila a tak hlubokou touhou po Pravdě, po Ježíši jsem byla velmi mile překvapená.

V neděli 4. 6. mi zavolala na mobil, ale já jsem poznala podle hlasu, že Mařenka odchází do věčného domova. Již se mi více na moje volání neozvala, a tak jsem jí poslala pozdrav formou básně.

Zemřela v den svátku Těla a krve Pána Ježíše, v kruhu svých dětí a manžela ve věku 59 let.

Život je těžký boj! A nese rány zlé! Někdy se zdá, že nemožno žít ani! Srdce bolí, oko pláče jen, a nikdo pro Tě nemá pousmán. Ku hvězdám když vzhledneš v důvěře, tam nová naděje Ti svítí! Tam Boží Matka je!! A když Tě rány zabolí, Její srdce s Tebou Tvoji bolest cítí! Její přimluva u Syna přinese radost jak náruč kvítí.

čtenářka Ludmila

Ráda bych veřejně poděkovala naší nebeské Mamince za všechny milosti a dobrodiní, které mně i mým blízkým vyprosila, a za všechnu Její mateřskou lásku a péči, k nám, nehodným dětem.

Děkuji z celého srdce za Její pozvání a pomoc (vidím to jako zázrak), že jsem mohla se svým nejmladším synem o prázdninách prožít krásný týden v Její blízkosti a blízkosti Jejího Syna, našeho Pána a Spasitele, v Koclířově u Svitav.

Je to nádherné místo, kde díky obětavosti hrstky lidí se může člověk osvěžit, načerpat duchovní sílu i odpočinout od všech starostí. Prožila jsem zde nádherný týden svojí dovolené a syn nádherný týden s dětmi na táboře, který byl ve zdejším areálu. Sbíhají se zde krásná poutní místa Fatima, Lurdy, Medjugorje, je zde areál blahoslaveného Jana Pavla II., kaplička Panny Marie Nazaretské, krásný přírodní areál, kde se slaví mše sv. o 1. sobotách a jiných příležitostech. Je zde možnost k tichému rozjímání, k zastavení se a naslouchání. Nezapomenutelným zážitkem je i to, že si můžete zajít do kostela před svatostánek i pozdě večer nebo v noci a pobýt si v tichosti se svým Pánem. Pokud se někdo touží modlit společně růženec, je zde nádherná příležitost, zrovna tak denní mše svatá. A pokud se už člověku zasteskne ve všem tom odpočívání po nějaké té práci, může svou pomoc nabídnout těm, co se o areál starají. Děkuji, že jsem zde poznala sv. Alfonse, který je patronem zdejšího kostela a který mi začal vydatně pomáhat v životě, když jsem se k němu začala ve svých záležitostech obracet. Děkuji za všechny ty lidi, které mi Pán poslal, abych se s nimi setkala, abychom se vzájemně povzbudili. Děkuji, že jsem tam mohla prožít jak právě svátek sv. Alfonse i sv. Jana Maria Vianeye, Proměnění Páně a zároveň 1. sobotu, pouť dětí ke sv. Filoméně, za tu krásnou atmosféru v Boží náruči!

Děkuji, že srdce mého syna si toto místo zamilovalo, že jsi ho, Panno Maria, sem zavolala prostřednictvím mé mladší dcery, která si to zde u Tebe oblíbila, ráda se za Tebou jezdí a zde u Tebe se i zasnoubila. Děkuji, že jsi mi zde darovala pokoj, který jsem tolik potřebovala, a že jsi mi pomáhala se všemi záležitostmi, když se o těchto prázdninách vdávala. Děkuji, že má hodného manžela, který je oddán Bohu a Tebe ctí jako svou dobrou Matku. Děkuji bratřím minoritům, kteří nám vyšli vstříc a moc nám tím při dceřině svatbě pomohli.

Děkuji, že jsi mi, Panno Maria, před mnoha roky přišla na pomoc a ukázala mi cestu z mé lidské bídy, zes mě přijala do řad svých bojovníků a vedla a vedeš mě a mé děti životem. Snad i můj manžel jednou pozná Boží i Tvou lásku.

vděčná Ludmila N., Brno

V časopisu Immaculata 2/2011 jsem si přečetl článek „Svým andělům vydal...“ a já si vzpomněl na případ, který se stal asi před dvěma roky manželce, kdy šla po chodníku s nákupem domů a tu slyší: „Přejdi na druhou stranu.“ Říká si *Ale proč?* Ohlíží se, ale nikoho nevidí poblíž a jde dál. A znovu: „Přejdi na druhou stranu.“ Opět si dala otázku *Proč?* V chůzi pokračovala, ale jen několik kroků a byla na zemi. Proč? Na chodníku ležel nějaký drát, který se jí omotal kolem levé nohy a ten jí pomohl rychle k zemi. Výsledek, pravé sklo brýlí poškořené a levé velmi rozbité, které se našťást nerozpadlo. Jistě by tyto střepty oko velmi poranily. A na oku, než došla domů, veliký „monokl“ a odřené levé koleno. Jistě, není třeba přemýšlet o tom, kdo ji včas varoval a toho neuposlechl.

čtenář Vladimír

Děkuje se Pánu Ježíši a Panně Marii, svatým, andělům strážným za uzdravení z nemoci, za zdařilou operaci, za narození zdravého děťátka, za kladné vyřešení různých životních situací. Já bych chtěla poděkovat také, ale za úplně něco jiného. Za sílu a pomoc při ošetřování a doprovázení umírajícího manžela na rakovinu. Když se manžel dozvěděl tuto skutečnost, řešila jsem s dětmi, co budeme dělat. Dohodli jsme se, že tatínka budeme mít doma, že se o něho budu starat, děti mi s vnučaty pomohou. Obrátili jsme se na místní domácí hospic „Cesta domů“ a paní doktorka se sestřičkami chodily k nám pravidelně, ale i na požádání. Byly to těžké tři měsíce. Manžel koncem srpna tiše zemřel, zaopatřen

svátostmi a v kruhu rodiny. Je to již rok, ale teprve nyní si uvědomuji, jak při nás Ježíš stál, posiloval nás, Matička pomáhala a nakonec ho na svůj svátek Panny Marie Královny odvedla k Otci. Díky této pomoci, posile se nikdo nehroutil, nevyčítal, a i když jsem si poplakala, byly to slzy vděčnosti. I za toto se musí děkovat. A tak tedy – Ježíši, Matičko, všichni svatí, andělé strážní – Díky Vám!!!

rytířka Bohumila z Prahy

Chtěla bych veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za šťastné narození dítěte a za celou jejich rodinu.

čtenářka Anna z Moravy

Vím, nejdobrotivější Panno Maria, že nikdy nebylo slýcháno, že bys koho opustila, kdo se utíkal pod Tvou ochranu, kdo Tě vyzýval o pomoc, kdo Tě žádal o přímluvu. Také já, dlouholetá ctitelka Tvoje a Tvého Syna, jsem nebyla od Tebe opuštěna ve svých prosbách: za vnučata, zdraví všech, rodinný život, naše sousedy a město. Stejně jako moje maminka růženec jsem nikdy neodložila.

Kéž se zbožnost do srdcí našich žen opět vrátí!

Tobě, Matičko, za Tvou ochranu a lásku, stálou přítomnost mezi námi vroucně děkuji.

čtenářka Jarmila

Děkuji Panně Marii Královně nebe a země a Božímú milosrdenství za vyslyšení proseb za uzdravení mého pravnuka ze závažné nemoci. Pevně věřím, že mě vyslyšeli a pomohli. Ještě jednou jsem moc a moc vděčná. Pán Bůh zaplat za vyslyšení. Prosím, přijmi pod svou ochranu celou naši rodinu.

s láskou a úctou vděčná a věrná čtenářka Božena

Touto cestou ze srdce děkuji Panně Marii za úspěšné zvládnutí vysokoškolského studia, za Její přízeň a ochranu.

čtenář ze severní Moravy.

Děkuji za vnitřní uzdravení syna a také pomoc Boží při všech soudech, které jsme měli, a také za přímluvu sv. Šarbela Machlúfa a sv. Judy Tadeáše při hledání bydlení pro celou rodinu. Moc děkuji za pomoc Matky Boží a Pána Ježíše, že při všech zkouškách stáli při nás a stále jsou s námi. Děkuji za přímluvu a pomoc všem svatým při výchově dětí a při všech překážkách a problémech, které se vyskytly v každodenním životě.

čtenářka Jana

Chci z celého srdce poděkovat Matce Boží Ustavičné pomoci za Její přímluvy u svého Syna Ježíše a nebeského Otce a Její velkou pomoc. Je toho hodně, za ta léta, je to pomoc v nemoci, v práci, za vnučku, při různých potížích v rodině.

S Její pomocí se problémy vždy vyřešily. Prosím také za obrácení dětí k víře a pomoc na cestách v autě pro vnučku a zetě.

Ještě jednou díky, Maria, za vše a prosím, přijmi mě i celou moji rodinu pod svou ochranu.

mnoholetá čtenářka Jana

Moc ráda touto cestou děkuji Panně Marii i andělům strážným za záchranu života při havárii, která se stala v naší rodině.

Moje snacha jela z vesnice do města něco zařít. Ten den bylo velmi nevlídné mokré počasí. V jedné nebezpečné lesní zatáčce dostala smyk. Vyjela do protisměru, pak zpátky na svou stranu vozovky. Sjela do příkopu, dvakrát se otočila na střechu a zaklínala se mezi dva stromy. Auto zůstalo otočené na střeše. Ve voze prožila velký strach, dveře nešly otevřít, svíral je strom. Snaše se podařilo prolézt do zadního prostoru auta a dveře otevřít. Přestože auto bylo na odpis, řidiče se zázrakem nic nestalo.

Pevně věřím, že pomohla Zázračná medaílka, která je stále umístěna v palubní desce auta. Zázračná medaílka v mém životě mockrát pomohla v těžkých životních situacích.

Panno Maria, děkuji Ti za Tvoji pomoc a ochranu celé rodiny.

vděčná čtenářka Nada

O modlitbu prosí:

Prosím o přímluvnou modlitbu za bydlení, práci, dar modlitby, za životního partnera a za mé dcery. Děkuji.

čtenářka Lenka

Prosím o modlitbu za syna Františka.

rytířka Marie

Prosím o modlitbu za uzdravení sestry a jejího manžela. Děkuji.

čtenářka Liduš

Prosím o modlitbu za zdraví a vyřešení těžké životní situace.

čtenář Josef z východní Moravy

Prosím o modlitbu za milost křtu pro Sofinku a Jakoubka.

Veronika Pazderová

ZPRÁVY

Maďarsko: Již řadu let trvá tzv. Růžencová kručiaci za vlast, do níž je dnes zapojeno už 10 % obyvatelstva, tj. cca 1 milion lidí. Mnozí katolíci považují současně legislativní snahy vlády Viktora Orbána na ochranu lidského života a ve prospěch rodinných hodnot za reálný výsledek těchto modliteb. Již zesnulý mučedník komunistického režimu kardinál József Mindszenty řekl, že „Maďarsko bude zachráněno růžencem, jestliže se ho bude modlit alespoň 10 % občanů“.

Nasz Dziennik 13. 7. 2011

Evropská unie: Zástupce Ruské pravoslavné církve v Evropském parlamentu ve Štrasburku igumen Filip prohlásil, že nikoli homosexuálové, ale zastánci monogamního manželství jsou diskriminováni. Mezinárodní orgány by měly především zakázat užívání slova „homofob“, což má často nepravdivé existenční i trestněprávní následky.

Kath.net 14. 7. 2011

Polsko: Katolické Radio Maryja v Toruni pod vedením známého Otce Tadeusze Rydzyska má již více než 1 milion pravidelných posluchačů (nepravidelných mnohem víc) a jejich počet nadále roste.

Kath.net 13. 7. 2011

Indie: Církev v indickém státě Goa usiluje o neprodlenou legalizaci tvrdých opatření proti sexuální turistice bohatých Američanů a Západoevropanů za nezletilými dětmi. Arcibiskup Fillipe do Rosario vyzval vládu k nulové toleranci těchto ohavných zločinů na nevinných dětech.

Radiovicana.cz 13. 7. 2011

Polsko: 30 mladých lidí z Katolického sdružení mládeže podniklo cyklistickou pouť přes celou zemi ve prospěch ochrany nenarozeného života.

ND 16. 7. 2011

Norsko: Atentátník Anders Behring Breivik, jenž v červenci chladnokrevně zastřelil v Oslu desítky lidí, je velkým zastáncem umělých potrátů. Uvádí to na svých webových stránkách.

Kreuz.net 27. 7. 2011

Turecko: Italsíi archeologové objevili na západě Turecka v Hieropoli hrob apoštola sv. Filipa. Podle křesťanské tradice v tomto antickém městě kázal a zde také pro Krista podstoupil mučednickou smrt.

Kath.net 27. 7. 2011

ZPRÁVY

Indie: Řádová sestra Jacqueline Jean McEwanová, nazývaná „Matka Tereza z Bangaloe“, která se již 29 let věnuje péči o malomocné, byla vykázána ze země. Úřady neuvedly žádný důvod.

ND 27. 7. 2011

Rakousko: V hornorakouském Naterbachu zemřel v tamní nemocnici ve věku 85 let známý bojovník proti pornografii a na ochranu nenarozeného života Martin Humer, povoláním fotograf. Před desítkami let byl svědkem, jak majitel trafiky nabízel dětem pornočasopisy. Když jeden z občanů zavolal policii, ta neshledala důvod ke stížnosti. To přivedlo pana Humra k aktivitám proti pornografii a na obranu počatého života. Nejvíce se stal známým, když ve vídeňské galerii postříkal sprejem nemravný obraz, kde byli namalováni při aktu smilstva papež Jan Pavel II., Matka Tereza a rakouští i jiní církevní hodnostáři.

Glaube und Kirche 13. 8. 2011

USA: Přes tisíc osob se účastnilo v Lansingu ve státě Michigan pohřbu 17 dětí zabitých v tamní potratové klinice. Jejich těla byla vyhozena na smetiště. Členové sdružení Pro Life Society je posbírali a uspořádali pro ně pohřeb z tamní katedrály Panny Marie. Při smutečním průvodu nesli transparenty s nápisem „Potracené děti patří na hřbitov a ne na smetiště!“

Zřídlo 5. 12. 2010

USA: Miliardář Donald Trump, známý stoupenec potratů, který financoval mnoho potratových klinik po celém světě, se obrátil a stal se obráncem nenarozeného života. Ke změně postoje ho přivedlo drama v rodině jeho přítele, jehož žena chtěla jít na potrat, ale on ji s pláčem prosil, aby dítě porodila.

Zřídlo 24. 4. 2011

Ekvádor: Biskupové této země z iniciativy arcibiskupa Quayaquilu Antonia Arregui Yarzy kategoričtce odsoudili rozhodnutí ministerstva školství distribuovat žákům základních škol zdarma kondomy. Program zahrnuje děti od 10 let věku.

Information FMG 5/2011

USA: Biskup z Farga (Severní Dakota) Samuel J. Aquila prohlásil na sympoziu kněží své diecéze, že když duchovní podá sv. přijímání politikovi prosazujícím legální potraty nebo zdravotníkovi, jenž je provádí, je to „těžký skandál“ a „zneužití autority“.

Information FMG 5/2011

Irsko: Vizitace zástupců Svatého stolce v církevních zařízeních této země kvůli případům zneužívání mladistvých některými duchovními konstatovala jako jednu z příčin, že se v seminářích nevyučovala ve věci 6. a 9. přikázání katolická nauka. Kandidátům kněžství bylo v posledních desetiletích často hlášáno, že sex mimo manželství včetně homosexuality a poměru s mladistvými je normální záležitostí a Církev prý musí své striktní učení „zrevidovat“. Delegace Svatého stolce požaduje od irské církve radikální nápravu v této věci.

Information FMG 2011

Texas: Kazatelé zadrženi pro hlásání biblické morálky. Dva pouliční kazatelé z texaského Houstonu, David Stokes a Dave Allen, jsou povoláni před soud za hlásání biblického učení o homosexualitě – a dalších hříších – na rohu ulice, kde je takové kázání tradicí. Při kázání je vystaven billboard, který hrozí peklem „opilcům, homosexuálům, potratářům, cizoložníkům, lhářům, zlodějům, ateistům, čarodějnicím a utívačům model“.

Proces se bude konat u houstonského městského soudu, který vede registrovaná členka „Fondu pro vítězství gayů a lesbiček“ Barbara E. Hartleová.

Kazatelé byli vzati do železek a byl jim zabaven nejen billboard, ale i šófar, na který jeden z nich troubil.

Res Claritatis 2. 12. 2011

Brno: Ve čtvrtek 8. prosince vyšel v 17.20 z brněnských Denisových sadů „Průvod světla“. Průvod se svícemi, lampiony a loučemi se konal u příležitosti slavnosti Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu a má symbolicky připomenout právě Pannu Marii jako první světlo, které se rozzářilo před příchodem Ježíše Krista.

Průvod došel až do katedrály sv. Petra a Pavla, kde brněnský biskup Vojtěch Cíkrle sloužil slavnostní mši svatou. Jedná se o tradici, kterou v Jubilejním roce 2000 založil právě biskup Vojtěch Cíkrle.

Učení o neposkvrněném početí Panny Marie vyhlásil papež Pius IX. za článek víry 8. prosince 1854. Tato nauka říká, že Matka Boží Maria byla v okamžiku svého početí zvláštní Boží milostí uchráněna dědičného hříchu.

Res Claritatis 6. 12. 2011

OBSAH

Matko Ježíšova, Matko lidí	1
O duchovním životě (1/5)	2
Modlitbou otevíráte okna do nebe	4
Narození Božího Syna	6
Potřebujeme prostotu víry	8
Otec a táta	9
Jak křesťanství podporovalo umění	10
Fotbal: Hra, nebo modloslužba?	13
Druhý hlavní hřích: lakomství	14
„Liberalní“ Evropa netoleruje pravdu	16
Zabila své dítě – dnes brání život	18
Mariánská Hora	20
Světce pravdivého světa	22
Zármutek čistě dětské duše	23
Vánoce bez dárku	24
Nejhezčí Vánoce: Dělat radost Pánu Ježíši	26
Lukostřelec a jeho luk	27
Poděkování	28
Zprávy	30

Immaculata – Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/2011, ročník XX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo účtu: 50013424/6200.

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2012: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor minoritov, Námestie sv. Františka 4,

841 04 Bratislava, č. ú.: 4060015034/3100

<http://immaculata.minorite.cz>

K zaslání daru použijte poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit Zázračnou medaílku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutkávají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medaílky Neposkvrněné.

*** **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno** ***

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty

Blažený František říkával: „Vím, že zlí duchové mi závidí dobrodiní Páně. Vím však také, že mně nemohou sami škodit, ale kladou mi nástrahy a snaží se mi uškodit mými druhy. A když mi nemohou uškodit ani mnou, ani jimi, potom odejdou s velikou hanbou. A kdybych byl někdy pokoušen k mrzutosti, tu když uvidím radost na svém bratru, ihned se z pokušení proberu k vnitřní i vnější radosti.“

(Zrcadlo dokonalosti, 96)

**Bratře,
možná i Tebe Pán volá,
abys byl radostným bratrem sv. Františka z Assisi,
který svou duchovní radostí zahání nástrahy zlého ducha...!?**

Kontakt:

P. Bogdan Sikora, e-mail: provincialat@minorite.cz, web: minorite.cz

